

"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."

(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naționaliști creștini

- în duhul NAȚIONAL CREȘTIN al lui Corneliu Zelea Codreanu -

Anul III, Nr. 44, APRILIE 2007

Apare DUPĂ jumătatea lunii 1,5 RON (15.000 lei vechi)

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

CUPRINS:

Concurs

Zig-zag prin Capitală Per pedes

Atitudini S-a veștejtit podul de flori peste Prut
"Torna, torna, fratre!"

Apariție de carte Influența evreilor (II)

Centenar Mircea Eliade Ancorele politice

Carte legionară "Pentru legionari" (XII)

Spiritualitate Despre reîncarnare

Zig-zag pe mapamond Tunisia (III)

Diverse Itinerar sentimental Cernăuți (III)

Correspondență Soros și "noua ordine" (II)

Postă Redacției

Hristos a inviat!

"A inviat Hristos, sădind peste toată lumea, până la sfârșitul vremii, speranța, nădejdea că niciodată nu vom pieri sub piatra nedreptăților, oricât de greu ar fi așezată peste firavele noastre trupuri.

VOM INVIA, VOM BIRUI.

A inviat Hristos, sădind nădejdea invierii din morți; că viața noastră nu se termină aici, la acești așa de trecători 60 - 70 ani; că se

prelungește dincolo; că ne vom întâlni iar cu cei dragi ai noștri și nu ne vom mai despărți niciodată.

Că vom invia din morți în numele lui Hristos și numai prin Hristos, adică în afară de credința în Hristos nimeni nu va invia și nu va fi mantuit."

(CORNELIU ZELEA CODREANU –
"Însemnări de la Jilava")

Editorial:

REVENIREA CONSIGLIERILOR SOVIETICI SAU
CINE DIRIJEAZĂ ȘI HOTĂRĂȘTE POLITICA
NAȚIONALĂ

A trebuit să treacă 17 ani pentru ca, în sfârșit, opinia publică, prin intermediul presei, să afle că ceva despre culisele în care se decide soarta acestei țări, cine sunt de fapt regizorii acestor mari conpirații, cine fabrică și aruncă pe piață politică și care este timpul potrivit la care se servescacial male ultranaivului popor român.

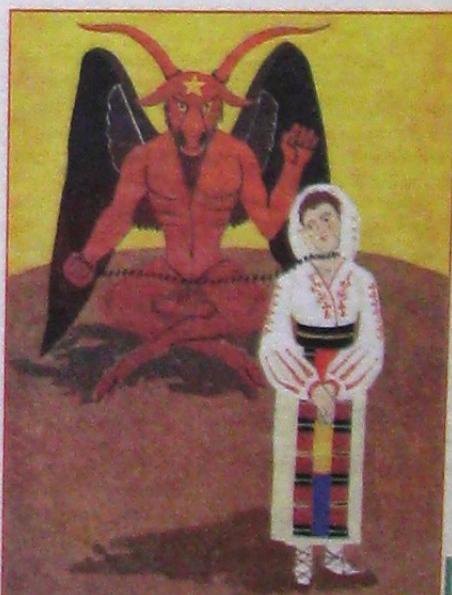
Bineînteleas că nici acum, după dezvăluirile presei, nimeni nu va încerca să explice dedesubturile manevrelor aduse la lumina zilei, iar reacțiile deja le-am văzut - mă refer, de fapt, la inexistența unei reacții vizavi de adevărata problemă. De multe ori mă gândesc că ar trebui din jumătate în jumătate de oră, cel puțin la postul național T.V., să dea prima strofă din imnul național: "Deșteaptă-te, româneeee!"

În loc să îngheță gălușca salmastră, că are vreo importanță cine ne trădează, cine ne vinde, cine ne lasă în fundul gol, românul căruia își băgat sub nas o monedă măincinoasă, nici măcar nu vrea să se obosească să se uite la reversul ei; *măi fraților, deschideți ochii și preocupăți-vă de celălalt aspect: cine dirijează și hotărăște politica națională!*

Ca niște copii duși de mână de părinți la teatru de marionete, vă bucurăți de spectacol: chicotii fericiti, ignorând total pe păpușari!

(continuare în pag. 2)

Nicador Zelea Codreanu

REVENIREA CONSILIERILOR SOVIETICI SAU CINE DIRIJEAZĂ ȘI HOTĂRĂŞTE POLITICA NAȚIONALĂ (continuare din pag. 1)

După marea trădare de la 23 august 1944, când România a fost dată pe mâna bolșevicilor, și în următorii aproape 10 ani, orice post mai important din angrenajul puterii sau economiei, presupus a fi de decizie, era dublat de un "consilier sovietic". Nu era admisă elaborarea nici unei strategii, a unei hotărâri sau a unei simple decizii politice, economice sau cu caracter social, fără aprobarea consilierului sovietic!

Pentru cei tineri acest "sovietic" nu are nici un sens; trebuie explicat: într-o țară cu zeci de naționalități (subjlegate), cetățeanul nu era nici rus, nici ucrainian, nici armean etc.; era, pur și simplu, cetățean sovietic, după denumirea oficială de "Uniunea Sovietică". Acești cetățeni sovietici erau toți egali în fața legii, iar unii mai egali decât alții. De exemplu, la vreo 10 ani după revoluția bolșevică din 1917, Comitetul Central comunist care conducea destinele colosaiului "lagăr", avea aproximativ următoarea compoziție etnică: din cei 860 de membri ai săi, 800 erau evrei, iar restul, ca într-o autentică democrație, alții. Atunci, în 1944-45, nu mă gândeam la componența etnică și nu pot face acum nici o apreciere; poate cei care au avut acces la arhivele Kremlinului după desființarea URSS, ar fi putut descoperi cum ce nație erau consilierii sovietici care tăiu și spânzurau în România acelora anii; subsemnatul, ca un mare "bandit" ce mă aflu, recurgând la logica cea mai simplă, îmi fac socoteala că dacă cei trimiși de bolșevici să conducă România acelora anii erau evrei, este posibil ca și consilierii să fi fost la fel.

Prin anii cincizeci și ceva, odată cu un fel de reorientare a politicii externe a României, fără de uriașul sovietic de la răsărit, acești consilieri au fost retrăși.

Dacă stau acum și mă gândesc, mariile catastrofe ale nației, genocidul practicat împotriva elitelor intelectuale, politice și economice ale României, soldat cu asasinarea într-un fel sau altul a peste 500.000 de români, se leagă într-un fel și de prezența în țară a consilierilor sovietici.

Să nu vă treacă prin cap că mă gândesc că ei ar fi vinovați pentru genocid: au fost secundați cu mare zel și de pleava societății românești, dispusă la orice crimă pentru un blid de linte; așa cum am arătat în mai multe din articolele mele; puterea executivă absolută a acelora anii, de la vârful piramidei și până la bază, era deținută de etnici evrei, care în proporție de 85% nici nu știau să vorbească bine românește.

Să revenim însă în România post decembристă și să ne punem întrebarea absolută îndreptățită: **prezența consilierilor "americanii" Tal Silberstein și Arthur Finkelstein, a israelianului Gil Briger și a mai vechii noastre cunoștințe Eyal Arad, se poate compara cu prezența consilierilor sovietici ai anilor 40-50?**

Răspunsul este categoric pozitiv, căci singura diferență între atunci și acum este că atunci ne-au fost impuși și erau foarte mulți, iar acum ni i-am adus singuri în bătătură și îi plătim de bunăvoie și neșilii de nimeni cu milioane de dolari care oricum sunt din truda românilor amărăți care își drămuiesc bucatățica de la gură.

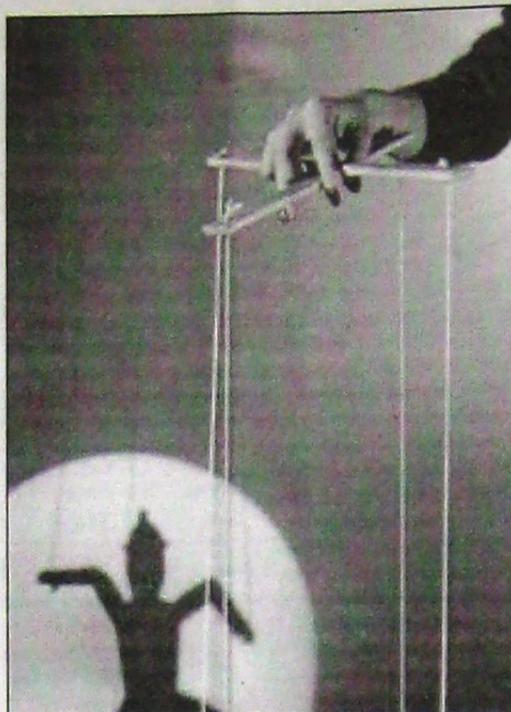
Ce ne dezvăluie acum, într-o campanie de presă fără precedent: după 17 ani aflăm că colapsul politic în care a ajuns țara, are la bază dirijarea politică românești de către acești domni, lată cum caracterizează editorialistul Andreea Pora de la România liberă pe unul dintre ei: "nu mai e un mister, greul campaniilor negative, cel care transformă aghiazma în pucioasă, liniștea în hărmălăie, lipsa de caracter în virtute... Arthur Finkelstein, legendarul killer politic...se ocupă de Călin Popescu Tăriceanu."

Să o luăm însă mai de la început și să observăm de unde pleacă toată porcăria.

Conducătorii partidelor românești au ajuns la concluzia că:

1. Pentru a reuși, pentru a câștiga puterea politică în România, trebuie să aibă girul iudaismului mondial, trebuie să dea semnalul de supușenie, să semnaleze explicit afilierea și subordonarea; că aceste lucruri Incumbă

zălogirea României și a românilor îi doare în cot, sistemul are trecut istoric bine stabilit și exemplul cel mai elovent ar fi I.Gh. Duca

în 1933.

2. Pentru ca abandonarea intereselor naționale să fie și direcționată pe linia intereselor acelorași stăpâni, pentru a nu face greșeli pe parcurs, și-au asigurat **prezența unui exponent - autorizat sau nu, care, la mintea cocoșului, prin naștere, prin practică și prin definiție, va călăzu ca pe un orb pe "exponentul poporului român" după educația primită și după interesele lor milenare**. Cel mai recent exemplu este dl. Gh. Becali; acum două săptămâni, în una din numeroasele domniei sale aparții la T.V., declară că a ajuns la concluzia că "evreii sunt stăpânii lumii", iar zilele trecute, prezentând palatul renovat, viitor sediu al politicii personale, declară "cu gura până la urechi" (asta însemnând plin de satisfacție) că va primi o decorație de la israelienii de origine română, decernată de ei "celui mai iubit dintre români"! E clar, nu?

Dar să o luăm mai bine de la început; fără a stabili exact ordinea în timp, iată ce declară Simona Popescu, șef departament la "România liberă", într-un editorial al lunii martie, în cursul campaniei de presă "antisemita": "Atunci când Năstase și PSD îl angajașeră pe Silberstein...". **Când îl puteau angaja Năstase și PSD? De bună seamă când se aflau la putere!**

Să ne amintim însă că și V.C. Tudor "a profitat" din plin de alt angajat evreu căruia nici nu încercă să îi stabilească cetățenia din pașaport, căci oricum nu are nici o importanță - știi și dvs.: "azi aici, mâine în Focșani, ce-am avut și ce-am pierdut", Eyal Arad, declarat de bardul de la Butimanul ca "ajutor frătesc" - adică neplătit - căci nu avea cum să justifice proveniența milioanelor de dolari cerute de consilier. Dl. V.C. Tudor, cu toată elocvența afișată public, încercând să ne convingă că este urmarea firească a unor cunoștințe enciclopedice, nu a reușit să convingă pe nimeni, cu atât mai puțin pe evrei, de sentimentele sale filosemitice. Nu aș vrea să se creă că eu personal l-aș condamna pentru aceasta; la ora actuală, când devin din ce în ce mai convins de antirromânismul și anticreștinismul militant al evreilor, de parte de mine ideea de a mă "pupat piața Independenței" cu aceștia, dar sentimentele mele își au izvorul în conștiința pericolului pentru România și pentru români a manevrelor politice și economice practice de înalte foruri ale internaționalei iudeo-române.

În nici un caz noi nu am acceptat afișarea unui comportament "antisemit" pentru a încerca să ne justificăm o anumită poziție pe eșichierul politic sau pentru a câștiga sufragiile unei anumite categorii de alegători, ca în cazul PRM și V.C. Tudor. Dar, revenind, să dovez că Eyal Arad, consilierul de taină al bardului, nu a reușit să îl cătare în fotoliul prezidențial, nici să îl facă agreabil greilor evrei; chiar dacă fără legătură strictă cu subiectul, V.C. Tudor a mai încercat să dreagă busuiocul, trimițându-l în

Parlament pe domnul Naty Neir; în mod evident, nu a fost iertat pentru puseurile sale "antisemite".

Revenind la campania de presă, într-un editorial din aceeași săptămână din "România liberă", distinsă d-nă Andreea Pora, șef departament, care își intitulează articolul "Cine îl plătește pe dl. Finkelstein?", face publice metodele consilierului: "rețeta Finkel:..... Lansează mesaje până la sajietate! Înspăimântă, distrug și provoacă criză după criză! Sufocat, electoratul va căsi puțină stabilitate și liniște...." "Un calcul simplu arată că pentru plata cuplului american ar fi necesari 800 de donatori a către 25.000 de euro!" Încheiat citatul.

Iată că opinia publică și electoratul se manifestă ca niște naivi (nu am vrut să utilizez termenul de retardăți, socotindu-l prea dur), intrând într-o veselie în jocul creat de domnilii consilieri, refuzând să observe (și să recunoască, nici atât) că sunt manipulați de niște persoane care își promovează interesele (personale, de grup, naționale) ținând țara într-un haos politic de care au profitat "investitorii" străini cumpărând pe nimic industria, comerțul, sute de mii de hectare de teren arabil și păduri.

Într-un alt articolăș din ziarul "Ziua", semnat D.I., se consemnează declarația d-lui ministru Radu Berceanu care "nu acceptă ca prim ministru să fie cuplul Silberstein-Finkelstein și i-a cerut lui Tăriceanu să nu fie interpretul jalnic al celor doi" (am încheiat citatul; alt citat: "nu acceptă ca acest cuplu să fie prim ministru, iar C.P. Tăriceanu să fie numai purtătorul de partitură"). Știți ce este purtătorul de partitură? Un obiect, un stativ pe care se pun notele în fața instrumentistului component al unei orchestre!

Credeți că tovarășii consilieri nu au reacționat?

Vă înșelați: pe 22 martie seara au dat un comunicat de presă televizat, cu următorul conținut: "faptul că Radu Berceanu a asociat numele Finkelstein cu Silberstein, ne face să-ți putem acuza de antisemitism! Deja ziarele israeliene au început să ia atitudine în acest caz și îl atragem atenția d-lui Radu Berceanu: cariera lui de politician în UE nu va putea să continue!"

Cine a dat atenție și cine a comentat acest avertisment? Nimeni!

Este de o mare gravitate și dezvăluie pentru cine are urechi de auzit adevărata față a lucrurilor: atenție! până la acest comunicat cuplul Finkel-Silber erau niște cetățeni americani, meseriași, apreciați distrugători de guverne și reputații personale, persoane particulare care căștigă și ei o bucată de pâine pentru copiii Subliniez: persoane particulare: tot ce fac este în nume propriu și nu angajează în nici un fel pe evrei în general. Suntem obligați să constatăm însă că acest "în nume propriu" are o aplicabilitate foarte limitată: în momentul în care cineva îndrănește să comenteze negativ activitatea domnilor lor, sare Israelul în sus prin presă, deci prin opinia publică, îndrănește este strivit" sub acuzația de antisemit și atenționat să nu mai spere la carieră politică în UE! Repet deci: au fost persoane particulare până li s-a făcut public rolul malefic; după aceea au devenit componente unei colectivități mondiale monolitice care "prin definiție" ar dreptul să dea în cap oricui "iese din front", acuzându-l de delictul exprimării unei opinii personale!

Ceva mai oribil nu se poate petrece într-o pretinsă democrație!

Dar să revenim la lupii noștri: într-un alt articol apărut în "Ziua", intitulat "Silberstein și Andronic, dați afară din ședința de strategie a PNL", ni se face o altă destăinuire: domnii consilieri participă la ședințele de taină a PNL (în cazul de față), deci sunt autori ai haosului politic, și eu îndrănesc să afirm, chiar dacă "îmi compromit cariera politică în UE", că sunt sămburele râului în toată degradulada politică de astăzi, și chiar dacă nu pot jura că totul face parte din planul secular de cucerire a României, nici nu mă pot opri, cum spuneam și în alte ocazii, să pun toate aceste bucățele una lângă alta și să constat, ca în bancul de altădată:

(continuare în pag. 3)

Concurs

ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEȘTI - premii în cărți -

Condiții de participare: vârstă max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de 10 a lunii următoare apariției revistei. Premiile se vor ridica de la redacție sau se vor trimite prin poștă.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII MARTIE: "Cui s-a datorat faptul că Mișcarea Legionară nu a fost condamnată de Tribunalul Internațional de la Nurnberg (a fost achitată la ancheta preliminară)?" a fost dat de Titi Leonte din Cluj, 29 de ani, care a câștigat cartea "Mihail Eminescu, un mare precursor al legionarismului" – Const. Papanace.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

România întorsese armele împotriva Germaniei la 23 aug. 1944, iar după 4 luni, la 10 dec. 1944, Sima alcătuise, din 6 persoane, un așa-zis guvern "național" la Viena, care să reia lupta alături de Germania (și se constituise cu sprijinul nemților o "armată națională" - de fapt, o divizie cu 3 regimenter care n-a făcut practic, nimic, deoarece sumara pregătire s-a încheiat în februarie 1945, unul din regimenter stăionând, pur și simplu, pe Oder, iar celelalte două nemîncându-se măcar de la locul de instrucție). Ca urmare a existenței acestui guvern-fantomă care, practic, n-a făcut nimic altceva în afară de a asigura lui Sima și oamenilor lui trei cartele de alimente în loc de una (cum aveau dreptul înșîși cetățenii Reich-ului), legionarii din străinătate au fost arestați și anchetați de Comisia Aliată.

Faptul că Mișcarea Legionară NU a fost condamnată de Tribunalul Internațional de la Nurnberg se datorează comand. legionar Vasile Iasinschi, gen. Platon Chirnoagă (nelegionar), comandorului Bailla (tot nelegionar!) și consulului Mihai Enescu, care nu au fugit și nu s-au ascuns după autodesființarea așa-zisului guvern de la Viena, ci s-au lăsat arestați și au dat explicații, apărând Mișcarea, în timp ce "Comandanțul" dăduse bir cu fugiți și se ascunseseră, așa cum a

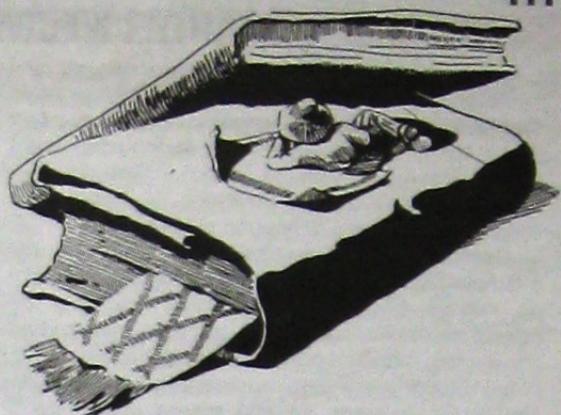
făcut ori de câte ori era un moment critic pentru Mișcare (ca și la 3 sept. 1940, și ca la 21/23 ian. 1941)!

"Deși trecuseră aproape patru luni de la primele arestări, pe la jumătatea lunii Februarie 1946, Vasile Iasinschi, Generalul Chirnoagă și Comandorul Bailla au fost arestați de C.I.C. (n.n.: Comisia Aliată) și internați în lagărul Glasenbach, unde s-au revăzut cu Doamna Bucur și Mihai Enescu." (Horia Sima - "Guvernul național român de la Viena", pg. 149)

"La 13 iulie 1946, a sosit la Glasenbach un ofițer american, cu formulare ale Comisiei de Instrucție de pe lângă Tribunalul Internațional de la Nurnberg." (ibidem, pg. 150)

"În Aprilie 1947, după cercetările de rigoare, au fost eliberați membrii Consulatului Român, Mihai Enescu și Doamna Maria Bucur, împreună cu Comandorul Bailla. (...) O lună mai târziu, Mai 1947, au ieșit pe poarta lagărului Vasile Iasinschi și Generalul Chirnoagă." (ibidem, pg. 150)

Deci, în urma răspunsurilor date de aceștia la ancheta preliminară în vederea judecării la Nurnberg, Mișcarea a fost exonerată de acuzația de "colaboraționism". DECI, așa cum recunoaște (indirect, însă) Horia Sima, meritul de a fi scos Mișcarea Legionară de sub acuzații aparține

comandanțului legionar Vasile Iasinschi, gen. Platon Chirnoagă, comandorului Bailla și consulului Mihai Enescu, care au rămas pe loc, demni, pentru a da explicații (deși responsabilitatea apărării Mișcării îi revenea în exclusivitate șefului de atunci al Mișcării, Horia Sima, care mai fusese și inițiatorul și șeful guvernului de la Viena).

(O paranteză: În aceeași carte citată mai înainte, contrazicând faptele concrete, Sima pretinde că salvarea Mișcării de sub acuzațiile Tribunalului Internațional de la Nuremberg s-ar datora unui oarecare ing. Virgil Velescu! Cică acesta, prin posta secretară a unui consilier al lui Eisenhower, l-ar fi convins pe consilier, iar consilierul, la rândul lui, l-ar fi convins pe Eisenhower care, profund impresionat de suferințele legionare, ar fi intervenit la Nurnberg ca Mișcarea să fie lăsată în pace, iar Tribunalul Internațional s-ar fi supus imediat... Dar așa-zisa intervenție "salvatoare" a lui Velescu - din sept. 1945 - nu "salvase", practic, nimic, din moment ce legionarii au fost arestați și anchetați de către Comisia de Instrucție de pe lângă Tribunalul Internațional de la Nurnberg, un an mai târziu, la 13 iulie 1946! Sima încearcă să ascundă adevărul, contrazicându-se singur, dintr-un motiv simplu și dezarmant: se răzbună astfel pentru că respectivii au refuzat apoi să-l mai recunoască pe el ca șef!

ÎNTREBAREA LUNII APRILIE: Numiți câteva personalități legionare marcante (minim 10), cu gradele și funcțiile lor (evidenț, în afară de Căpitan și de ceilalți 4 fondatori ai Legiunii), și câteva personalități de talie națională membre ale Mișcării Legionare sau simpatizante declarate (minim 5).

PREMIU: testamentul politic al Căpitanului, al mareșalului Ion Antonescu și al lui Nicolae Iorga - adică două cărți: "Îndușmăniții au același crez" și "Testamentul politic al lui Nicolae Iorga" - ambele de Radu Mihai Crișan.

REVENIREA CONSILIERILOR SOVIETICI SAU CINE DIRIJEAZĂ ȘI HOTĂRĂȘTE POLITICA NAȚIONALĂ (continuare din pag. 2)

"la fabrica de biciclete de la Zărnești, oricum încercă să montezi piesele făcute acolo, tot o mitralieră ieșea!"

Să concludem însă ce ar trebui să reținem din tot acest balamuc politic care nă se dezvăluie cu adevărată față după 17 ani:

PSD a avut consilier pe dl. Silberstein, angajat de dl. Adrian Năstase, după cum dezvăluie Simona Popescu, șef departament, într-un editorial din "România liberă", intitulat "Finkelstein și Silberstein, ajutoarele lui Iliescu";

- dl. V C Tudor și PRM l-au avut angajat pe domnul Eyal Arad,

- PNL Tăriceanu pe aceeași domn de mai sus, plus israelianul Gil Briger,

- dl. președinte Băcescu plângă cu lacrimi de crocodil la Muzeul Holocaustului din Washington.

V C Tudor îl făcea deputat în cadrul Parlamentului român, pe dl. Nati Neir, un cetățean israelian cu dublă cetățenie de circumstanță,

- dl. Băcescu nu îndrăznește să accepte demisia d-lui Răzvan Mihai Ungureanu declarat de mediile evreiești ca un mare prieten al Israelului.

Toate acestea sunt numai vârful aisbergului, dar lipsește o mare cantitate de informații în legătură cu subiectul. Totul este ținut sub oboc pentru că dezvăluirea realităților ar confirma temerile noastre și ar declanșa reacția cuvenită.

lată ce mai dezvăluie numita de mine "campanie de presă": mai cu perdea, mai fără, mai diplomatic sau pur și simplu brutal, carierele politice pot deveni o certitudine numai după trecerea unor examene! Care ar fi materia principală - sau care ar fi proba principală: filosemitismul! Vrei putere și mărire, vrei bani și servitori, trebuie să treci acest examen.

Să fie clar pentru candidați: o atitudine imparțială în problemă nu este suficientă! Sunt oricând dispus să "bag mâna în foc" că lozinca bolșevică "cine nu este cu noi, este împotriva noastră" a fost coaptă în mediile care conduceau bolșevismul în Rusia; de ce sunt așa sigur, este simplu de explicat prin comportamentul actual al mediilor evreiești: devin susținătorii tuturor acelora care își manifestă atașamentul față de cauza lor. Celor care nu o fac îi se aplică alt tratament, după dictonul "lasă că știm noi!"

Aș mai face o remarcă, apropos de titlul acestui articol: dacă după 1944, în tragică situație de învinși în război de fiara turbată bolșevică ajutată de americani pe post de servitori ai unor interese neamericană, am suportat consilierii sovietici, oare astăzi, după ce război pierdut suntem?

Dacă nu suntem după un război pierdut, de ce ne comportăm ca niște învinși, mereu speriați, acceptând astăzi ceea ce altădată am fost obligați să acceptăm sub ocupație rusească?

Să ne gândim oare că există interesul unei alte puteri mondiale să ne anihilizeze spiritul național de libertate?

Dacă vă puneti întrebarea: Are vreun interes internațională iudaică să mențină o stare de nesiguranță prin manevre politice pe teritoriul României?, răspunsul pentru oricare om care poate vedea ceva mai departe de vârful nasului este absolut pozitiv; se urmărește îndepărțarea unor investitori care, neavând interese politice în România, nici planuri pe termen lung și foarte lung de acaparare integrală, să renunțe la investiții sau să le amâne, dând timp de acțiune celor hotărâti să răsteptă pentru realizarea planurilor de colonizare și dominație totală.

În țara românească, cu excepții pe care le numeri pe degetele de la o mână, toată lumea, în frunte cu presa, se învârte pe după piersic, trecând sub tăcere informații vitale - sau, în cel mai bun caz, ca în cel de față, prezentând știri fără a încerca să le comenteze sau să le analizeze temeinic.

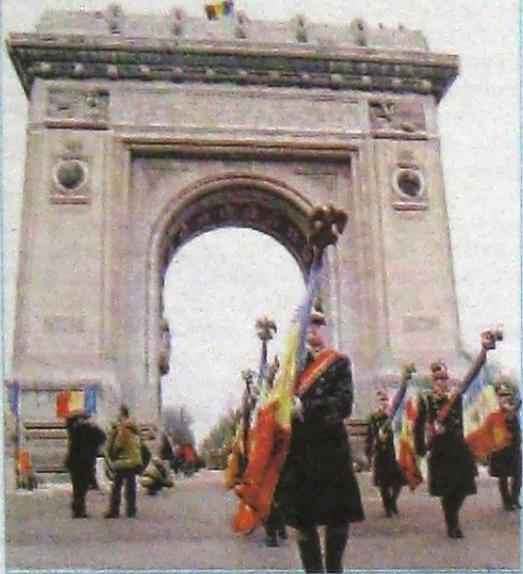
Frica, indiferența, oportunismul, au făcut din români un popor fără vână; poate doar un cataclism ar trezi conștiințele adormite. Politica de învăluire, de mână forte în mână de catifea, adoarne instincțele naționale de reacție pentru supraviețuire! Vom aștepta goarna arhanghelilor?!

Zig-zag prin Capitală PER PEDES PRIN CENTRUL BUCUREŞTIULUI

Ambuteajele de pe aproape toate arterele Capitalei, datorate faptului că în ultimul deceniu parcoul auto a crescut de zece ori, iar infrastructura a rămas aceeași, transformă într-un infern circulația rutieră, fie că te află într-un mijloc de transport în comun, fie că-ți conduci propriul autoturism.

Capitala are multe de oferit celor care doresc să o cunoască, dar în contextul de mai sus e preferabil să cunoști bijuterile arhitectonice, muzeele cu colecții neprețuite, parcurile și grădinile, *mergând pe jos*; în plus, farmecul orașului îl percepă mai bine. Vă propun acum un traseu bucureștean numai prin centrul, acolo unde se află marea majoritate a obiectivelor istorice.

Să incep cu ARCUL DE TRIUMF, înălțat în

cinstea Unirii tuturor românilor după primul război mondial, construit între 1935-1936 după planurile arh. Petru Antonescu, care ocupă centrul pieței care-i poartă numele. Pe cele patru fețe ale sale sunt numeroase inscripții și remarcabile basoreliefuri: pe fața dinspre mișcări, privind spre Piața Victoriei, se află, de o parte și de alta a boltii, sculpturi în piatră reprezentând chipul reginei Maria și al regelui Ferdinand, realizate de Alexandru Călinescu. Deasupra, inscripția comemorativă scrisă pe friza edificiului este încadrată de două victorii: cea din stânga, deasupra medalionului cu capul Reginei, de Mac Constantinescu, cea din dreapta de Baroski. Cele două fațade laterale sunt ocupate în întregime de proclamațiile regelui Ferdinand către țară cu ocazia intrării României în război în ziua de 14 aug. 1914, iar cealaltă cu ocazia încoronării de la Alba Iulia, în ziua de 15 oct. 1922. Bolta Arcului este subliniată de o serie de plăci de piatră purtând fiecare numele uneia dintre localitățile devenite celebre prin luptele date în jurul lor în timpul războiului: Mărășești, Mărăști, Oltuz, Neajlov, etc.

Vis-a-vis de Arcul de Triumf se află cel mai mare parc din țară, PARCUL HERĂSTRĂU.

Deși nu are farmecul Cișmigiu, indiferent de anotimp aleile lui sunt zilnic frecventate de către bucureștenii care fug de monotonia blocurilor triste și cenușii. Parcul a fost inaugurat tot în 1936, pe malul pitorescului lac Herăstrău, cu ocazia expoziției "Luna Bucureștilor". Pe lac se fac mici croaziere cu un vaporă sau se trage vârtos la rame de către cei care vor să se plimbe cu barca. Numeroase

terase (poate prea numeroase!) te invită să iezi loc la masă, iar terenurile de tenis te invită să joci o partidă.

În Piața Charles de Gaulle, unde se află poarta principală de intrare în Parcul Herăstrău, la câteva sute de metri se află un alt monument (care mie personal îmi place cel mai mult dintre toate cele aflate în Capitală) care îl celebrează pe eroii români, MONUMENTUL EROILOR AERULUI, opera artistei L. Kotzebue, aflat în Piața Aviatorilor. Soclul și obeliscul au fost placate cu travertin adus din carierele de la Banpoac din județ Hunedoara, o rocă mult prețioasă în construcții pentru aspectul ei de lemn corlat, foarte rezistentă la intemperii. Pe acest suport de mare stabilitate a fost pusă statuia grea de bronz, înălțată de 5 m și cântărand aprox. 5 tone. Pe trei laturi ale monumentului au fost montate șase plăci mari din bronz, două căte două, ca filele unei cărți, cu numele a 179 de ostași ai aerului, care și-au frânăriile între anii 1912 – 1934, în luptele aprige din vremea primului război mondial, și în asaltul cerului în căutare de performanțe, de perfecționări constructive. Primul nume dăltuit este al locotenentului Gh. Caranda, prăbușit la 20 aprilie 1912, iar ultimul nume este al locotenentului aviator Sava Rotaru, a cărui carieră și viață s-au încheiat în zorii zilei de 29 mai 1934. Ulterior, în 1939 au mai fost adăugate 7 plăcuțe de bronz unde au mai fost trecute încă 91 de nume.

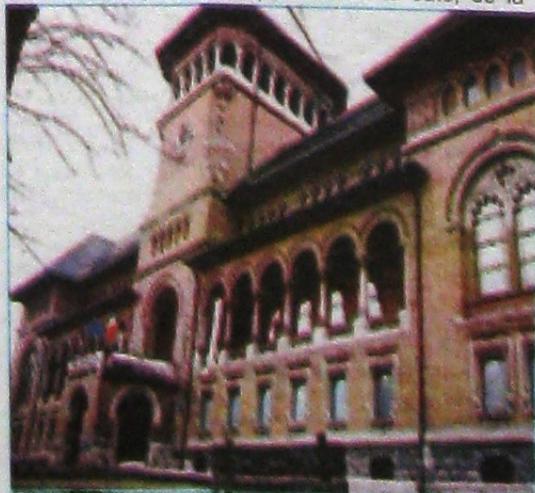
Înălță-ne ajunși în PIAȚA VICTORIEI. Ea a fost deschisă în 1831, când a fost trasată și ȘOSEAUA KISELEFF. Este înconjurată de clădiri construite în epoci diferite, la sfârșitul sec. al XIX-lea (cum ar fi Muzeul de Istorie Naturală "Grigore Antipa", care are un farmec desuet, clădirea severă a Palatului Victoria - 1937, arh. Duiliu Marcu, monotonele blocuri noi construite în ultimul deceniu al sec. al XX-lea). Edificiile care mărginesc piața ilustrează, prin stilurile lor, atât de diferite, înșiruirea de evenimente care au făurit chipul României de azi.

Una dintre cele mai ferme cătoare tradiții ale Bucureștilor de dinaintea celui de-al doilea război mondial era "bătaia cu floră" care avea loc în fiecare primăvară și la care participau toți locuitorii Capitalei. (De curând, din inițiativa Primăriei, această tradiție a fost vremelnic reînviată.)

În jurul PIETEI VICTORIA, în marile parcuri care se întind de-a lungul arterelor, se ridică unele dintre cele mai importante muzee ale Capitalei: MUZEUL DE ISTORIE NATURALĂ "GRIGORE ANTIPA" (finalizat în 1906), MUZEUL GEOLOGIC (1908) și MUZEUL ȚĂRANULUI ROMÂN (1912-1941).

Dintre acestea trei, cel mai vizitat muzeu este cel de Istorie Naturală. Subsolul, parterul și etajul au laolaltă 25 de săli vaste unde sunt expuse tot soiul de vieță, de la minuscula pasăre Colibri la scheletul unui elefant. Din păcate însă, elevii aduși în grup de la școală ca să se cultive, sunt "bombardăți" cu inscripții și imagini care încearcă sustinerea gravelor erori a teoriei evoluționiste (total falsă și totodată anticreștină).

Muzeul Țăranului Român are, de la an la an, o mai mare atracție de vizitatori, foarte mulți fiind de peste hotare. Sunt reprezentate toate regiunile țării cu un enorm patrimoniu provenit de la sate, de la

țesături la obiecte de artizanat de toate felurile, costume populare, sculpturi în lemn, olări și ceramică, și ajungând până la unele indispensabile vieții de la țară. În zilele de Paști, de Crăciun, de Mărțișor, de Anul Nou etc. se organizează sărbători cu vânzări, artizanii populari etalându-și întreaga măiestrie în fața vizitatorilor de toate vîrstele.

"Să mergem" acum pe CALEA VICTORIEI și pe câteva din străzile adiacente, unde se află monumente istorice de prim rang.

Prima de care vom aminti este somptuoasa

CASĂ A PRINCIPELUI GRIGORE CANTACUZINO, unde astăzi este amenajat MUZEUL NAȚIONAL GEORGE ENESCU, operă a arh. I. Berindei, care îmbină în mod fericit elemente din stilul neoclasic francez și art-nouveau. În interiorul bogat decorat este expusă o colecție de obiecte de artă și de obiecte personale ale Cantacuzinilor și ale marelui compozitor. Datorită aspectului său monumental, de aprox. o lună, Muzeul Național George Enescu a fost trecut pe lista monumentelor de artă aflate sub egida UNESCO, alături de alte 3 obiective, printre care și Atheneul Român.

La mică distanță întălnim o altă casă boierească, CASA MONTEORU care adăpostește astăzi sediul UNIUNII SCRITORILOR. Construită la începutul secolului după proiectul arhitectului inginer Nicolae Cuțarida, casa păstrează aproape intactă decoratio somptuoasă a interiorului, cu picturi murale, bronzuri de artă, sculptură în lemn.

Pe strada Dionisie Lupu, într-o grădină întinsă, se află una dintre puținele construcții din București în stil pur neogotic; casa a fost înălțată la mijlocul sec. al XIX-lea de Cesar Liebrecht (fost ministru al Poștelor în timpul domniei lui Alexandru Ioan Cuza, care s-a dovedit ulterior a fi un escroc și un delapidator) și a fost terminată de familia boierilor Filipescu. Astăzi funcționează aici restaurantul "Casa Universitarilor" ale cărui saloane păstrează încă somptuosul decor de origine.

Construită la începutul sec. al XIX-lea de arh. Ion Berindei, în stilul de inspirație franceză caracteristic vremii, "CASA OAMENILOR DE ȘTIINȚĂ" din Piața Lahovary a fost ridicată de fiul bogatului industriaș G. Assan. Situată chiar vis-a-vis de monumentul închinat lui Alexandru Lahovary (autor E. Morcic), casa are în față o frumoasă grădină de trandafiri. Interioarele, extrem de bogat împodobite, păstrează multe din obiectele de artă rămase de la vechii proprietari ai clădirii.

Punem capăt "excursiei" per pedes "vizitând" ultimul obiectiv propus: MUZEUL LITERATURII ROMÂNE. Este adăpostit în casa construită de Scarlat Krețulescu în prima jumătate a sec. al XIX-lea. Colecțiile muzeului cuprind o bogăție de manuscrise, ediții rare, publicații vechi, obiecte memoriale. În micul parc de lângă muzeu este așezat monumentul lui Ion Brătianu, sculptat în granit de I. Mestrovic (celălalt monument datorat lui Mestrovic, cu care se mândrea Capitala României, statuia ecvestră a regelui Carol I, a dispărut demult: era din bronz și a putut fi topită; chiar și granitul poartă urma avatarsurilor istorice: revererele de piatră ale hainei lui Brătianu au fost sfărâmate de arme dușmane).

E. Ghică

S-A VEŞTEJIT ȘI SE USUCĂ PODUL DE FLORI DE PESTE PRUT

Ne amintim cu placere de euforia românilor de pe ambele maluri ale Prutului, care, odată cu prăbușirea regimului comunist din țara noastră, au sperat ca fluviul să nu mai fie o barieră în calea reîntregirii României, pașii în această direcție fiind atunci deosebit de încurajatori.

Chiar din luna ianuarie a anului 1990 s-au organizat aşa-zisele poduri de flori, când pentru prima oară din 1944, pentru 24 de ore oricine putea să treacă pe celălalt mal al Prutului, fără a mai staționa în fața pîchetelor de grăniceri. Apoi relațiile politice și mai ales economice au căpătat cu totul o altă dimensiune, schimbările în cele două sectoare vitale unei colaborări frătești căpătând noi valențe. Sprînjinul pe care România l-a acordat și îl acordă fraților ei de sânge și de limbă se materializează pe multiple planuri, bunăoară prin mii de burse acordate tinerilor care învață la liceele și universitățile de la noi, prin livrarea de energie electrică în condiții deosebit de avantajoase și pe credite de lungă durată, prin livrare de mobilă și produse industriale sau prin importuri masive de vinuri deși producția autohtonă este suficientă și permite chiar și exportul în toată Europa; mă opresc aici cu exemplele: cele cîteva jaloane cred că sunt semnificative.

În euforia de acum 17 ani m-am angrenat și eu, înscrîndu-mă în Asociația Pro Basarabia, al cărei președinte era ing. Radu Halipa, fiul marelui patriot Pantelimon Halipa, unul dintre citorii Unirii de la 28 martie 1918. Ca membru al acestei organizații am fost de trei ori la Chișinău, ducând de fiecare dată mii de cărți românești și de manuale școlare, participând la cîteva simpozioane și având șansa de a lua două interviuri fostului președinte al Republicii Moldova, Mircea Druc, și fostului ministru al Culturii, Ion Ungureanu. I-am cunoscut și pe poetii Grigore Vieru și Leonida Lari și pe dirijorul de muzică folclorică Nicolae Botgros. În vizitele mele am avut nenumărate discuții cu omul simplu de pe stradă, cu cel aflat în piețe sau magazine, cei mai mulți dintre aceștia nutrind speranță că nu vor mai călători pe bază de pașaport întrucât Republica Moldova, într-un viitor apropiat, va face parte din România.

Dar, să recunosc, am întâlnit și persoane care nu vroiau realizarea acestui deziderat al majoritatii; din contră, au căutat să mă "convingă" că există două țări diferite, una în care se vorbește românește, iar alta în care se vorbește "moldovenește" (deși nu există în acest sens un dicționar româno-moldovean!), punctul comun fiind istoria comună, însă până în anul 1812 când Basarabia a fost încorporată în Imperiul Tarist. Paradoxal, deși în liceele de peste Prut se învață despre Mihail Sadoveanu, Ion Creangă și mulți alții din cei apropiați de zilele noastre! Nu se spune însă nici o vorbă despre istoricul basaraben filo-român, bunăoară Zamfir Arbore sau Ștefan Ciobanu, iar când am amintit de aceștia din urmă, o profesoară Tânără din Orhei mi-a spus, cu nonșalanță, că nici nu a auzit de ei și m-a persiflat că acest fapt este "nerelevant" - în ciuda faptului că preda în școală istoria!

Treptat, relațiile dintre România și Republica Moldova nu au mai mers pe fâgașul normal, de apropiere și, în final, unire, începutul făcându-l succesorii președintelui Mircea Druc; cei care ulterior au condus țara, Mircea Snegur și mai ales, cel actual, Vladimir Voronin, vecchi comuniști, au fost inoculați din abundență cu fobia antiromânească.

În rândurile ce urmează mă voi referi la președintele Vladimir Voronin, la declarațiile sale făcute în luna trecută, martie, la adresa României. Cu un ton vehement el critică dur exonerarea lui Ion Antonescu de către instanțele românești, considerând că "este o insultă pentru memoria victimelor celui de al II-lea război mondial, este o încercare de a revizui rezultatele războiului, el a condus România din 1940 până în 1944, a colaborat cu Hitler, este criminal de război, iar de numele lui se leagă moartea a 200 de mii de basarabeni." Atât, literă de lege, fără argumente pentru susținerea afirmațiilor.

Curtea de Apel din București a hotărât însă că sprînjinul acordat de România Germaniei naziste în timpul celui de al II-lea război mondial a fost legal. Judecarea pe fond și achitarea acestuia și a altor 22 de miniștri din cabinetul său a fost posibilă pentru că războiul împotriva Uniunii Sovietice a fost legitim, fiind desfășurat în stare de necesitate, ca război de apărare împotriva amenințărilor armate ce au continuat la frontieră de est a României după răpirea Basarabiei și Bucovinei de Nord de URSS.

Decizia însă se referă doar la achitarea unor crime care au fost comise ca urmare a Protocolului secret nr. 3 la Pactul Ribbentrop - Molotov. În 1946, când au fost judecați mai mulți membri ai guvernului Antonescu, inclusiv Mareșalul, acest protocol nu a fost dezvăluit opiniei publice.

Decizia Curții de Apel București nu a înlăturat însă și efectele celorlalte sentințe judecătoare prin care Antonescu a fost condamnat la moarte și executat în 1946.

Criminalii de război nu sunt, în concepția lui Voronin, conducătorii sovietici care în intervalul iunie 1940 – iunie 1941 au asasinate, cu premeditare, mii de români din toate categoriile sociale, dar în special intelectualii și cei mai buni români, iar alții cca. 100.000 au fost strămutați în vagoane de vite în fundul Siberiei! Procesul a continuat, cu mai multă acuitate după sfârșitul războiului, numărul basarabenilor care au trecut munții Urali și nu și-au mai revăzut locurile natale depășind alte 200.000. Acest lucru se vede și la ultimul recensământ efectuat în urmă cu doi ani: față de 1940, populația Republicii Moldova este mai mică cu 600.000 de locuitori.

Am mai scris în această revistă **despre Chișinăul din vara anului 1942 și 1943**, când, elev fiind în primele clase, mi-am petrecut vacanța la bunicul meu care avea un restaurant cunoscut, "Bérbec", lângă gară. Orașul era o ruină, în retragere rușii au ars în întregime capitala Basarabiei, au dinamitat liceele, fabricile și catedrala, iar ulterior, în curtea consulatului italian și în alte locuri s-au descoperit sute de cadavre de români cu mâinile legate, împușcați în ceafă. În ciuda războiului, Chișinăul era extraordinar de bine aprovizionat, piața gemea de fel de fel de alimente, oferă depășind cererea. Acum în piețe este cu totul altă situație: cu excepția legumelor și fructelor nu prea ai ce să puli în sacoșă (produsele lactate, carne, păsările și peștele lipsesc).

Voronin și adeptii săi omit să amintească de "fasciștii antonescieni" care au fost primiți de toată populația de la orașe și sate cu urale și pâine cu sare în vara anului 1941 ca eliberatorii, îngenunchind în fața lor și încinându-se. Așa cum omit să spună că alături de "fasciștii antonescieni" și de Armata Română în retragere în vara anului 1944, șoselele care duceau spre România erau supraaglomerate de cel care și-au abandonat munca de o viață, lăsând totul de izbeliște, pentru a se refugia în România, lăsând aici viața de la zero. și în România ciuntă, însă, basarabenii au trăit, în anii '40 și '50, cu sabia lui Damocles deasupra capului: éteamă era a nu fi descoperiți și retrimiti în Basarabia. Unii au și păti-o,

spre disperarea lor; cei mai mulți refugiați, din fericire, au reușit să scape și au început o nouă viață, plină însă de privații. Îmi amintesc de câteva familiile de basarabeni care stăteau îngheșuți în camere mici de pe strada mea și care se temeau să nu fie ridicăți noaptea din paturile lor și trimiși înapoi. Parcă văd chipul comisarului șef Husărescu de la poliția din Chișinău, octogenar și semiparalizat, al prof. Eufrosina Gălățeanu sau al preotului Dumitru Tepordei. Dumnezeu însă a fost de partea lor!

Dar să las latura sentimentală: cum istoria are la bază documentul care, firește, este cel mai convingător, să apelez la el. La pct. 5 al Convenției de Armistițiu se prevedea "repatrierea" cetățenilor sovietici (basarabenii și bucovinenii din nord). În cele mai multe cazuri această "repatriere" dura 20 de ani, că se făcea via Siberia!

Trebuie specificat că sovietici începuseră "repatrierea" fără să mai ceară acordul autorităților române. N.K.V.D.-ul din București îl avea în frunte pe colonelul Borisov, total insensibil la drama sutelor de basarabeni care se aruncau în genunchi în fața lui, cu lacrimi în ochi, implorându-l să-i lase să rămână în România.

Vorbind de Armata Română și de "fasciștul Antonescu", să mai adaug ceva: osemintele ostașilor români căzuți în al II-lea război mondial, îngropate în cimitirul din Tighina, sunt răscolite cu buldozerul, încalcându-se convenția stabilită la Geneva la 12 aug. 1949 cu privire la respectarea mormintelor victimelor de război, indiferent dacă ele fac sau nu parte din tabăra învingătorilor.

La numai o săptămână de la reabilitarea parțială a Mareșalului Antonescu, președintele Moldovei, Vladimir Voronin a lansat un atac și mai dur la adresa oficialităților bucureștene. În opinia președintelui de peste Prut, România are o minoritate etnică de 10 milioane de moldoveni "discriminați în baza legii etnilor". Cu nerușinare, el afirmă că după aderarea țării la Uniunea Europeană, problema identității etnice va deveni o problemă care va ține de exprimarea voinei cetățenilor, nu o politică impusă de sus. În continuare el spune și alte aberații: "Regretăm că Moldova a fost cândva divizată" (când și de cine?) și că "majoritatea moldovenilor au rămas de partea cealaltă a Prutului; tocmai de aceea, cetățenia noastră va fi un serios sprinj juridic pentru moldovenii români în apărarea identității lor. Limba vorbită în Moldova și în România este identică, dar moldovenii au dreptul să-și numească limba așa cum o numesc deja de șase veacuri (!?), iar nu astfel cum s-a inventat prin cabinele savante în secolul al XIX-lea." (???)

Declarațiile lui Voronin nu sunt decât ultimele dintr-un lung și de atitudini agresive la adresa României. Subordonatul său, ministrul de Externe moldovean, Andrei Stritan, insistă că centrul de acordare a vizelor Schengen pentru cetățenii moldovei să fie găzduit de ambasada Ungariei, nu de cea a României, deși Uniunea Europeană dăduse României undă verde pentru coordonarea acestui centru (gest considerat de Stritan ca "inopportun", și aceasta doar la câteva zile după ce același șef al diplomației solicitase, la Sofia, ajutorul Bulgariei pentru drumul european al Republicii Moldova)...

La rândul său și românofobul Vasile Tarlev acuză Bucureștiul că prin politicele sale "subminează securitatea națională și principiile statalității" republicii Moldovei. Mai mult, acest discipol al lui Lenin cere Uniunii Europene să readucă România în "albia firească" a relațiilor de "bună vecinătate". Deși născut în satul Băscălia, dintr-o familie bulgară, Vasile Tarlev nu pare să aibă simțul ridicolului, asemănându-se din acest punct de vedere cu fostul general sovietic de milie Vladimír Voronin, din moment ce vorbește despre "gravitatea situației create de acțiunile autorităților române."

(continuare în pag. 14)

G. Emilian

"TORNA, TORMA, FRATRE": FALS TRATAT DE TURNĂTORIE

Motto: "Mi-a dat mie ruda paharul lui Iuda -"

"creiajarii puși pe capul lui Horia, rublele de la tătucoțarii din Slavoforia;"

"Iuda cu iudeii la mintea fonfemeiei dați-mi banii și dota și să nu-mi ziceți Iscariota de nu-l aveți mâine pe Golgota."

(Ion Gheorghe, Zoosophia)

1. ETIMONUL LUI IUDA

TORNO, TORNARE, TORNARI, TORNATUM - dă, pe românește, A TURNĂ, verb ultrahabitual, provenit etimologic din latina generatoare de polisemii ulterioare, semnificativ-paradoxale și nu mai puțin pitorești în evoluția lor neoromanică.

În forma clasică etimonul actualei TURNĂRI deriva, mai exact, dintr-un sens dinamic-giratoriu: TORNARE = a învârti, a răsuci.

A evoluat mai apoi corelat initial, la noi, cu ideea de vârsare a unui lichid sau a unui fluid, în sensul cel mai general și neutru.

În sens mai restrâns (și mai strict-toxic) avem, însă, modelul shakespearian din Hamlet - acea manevră a turnării de otrăvă în urechea fratelui:

"...da, frate ticălos,
care s-a furișat cu zeama
procletei mătrăgune într-un șip
și-n portile urechii i-a turnat
veninul ticălos..."

A TURNĂ este, deci, un verb fecund și multiplu interpretabil, imprevizibil, adeseori irepresibil și aproape sthiial, în funcție de context.

Se poate turna și ulei pe rană și gaz peste foc; folosit însă în sens unipersonal și meteorologic, echivalează aproape cu un potop: TOARNĂ sau plouă torrential.

Din acceptiunea sa metalurgică, aceea de a vârsa un metal lichid într-un tipar, pentru ca, prin răcire sau reacție chimică să se obțină un obiect solid de forma tiparului, derivă și sensul său întrucătiva creativ, de a compune sau redacta ceva la repezelă, acela de plăsmuire intempestivă.

Semnificativ este însă că, așa cum i se poate turna, de pildă, cuiva o epigramă sau un pamflet ad-hoc, limba admite, în același timp, prin același verb, în mod vădit, că se poate formula ceva (în scris sau verbal) cu scopul de a îngela, adică, mai pe slau, de a turna la minciuni, obiectiv nu mai puțin prompt și eficient.

Și chiar, mai flagrant, din aceeași acceptie duplicitară derivă și sensul (familiar), mai restrâns și mai exact, acela de a duce pe cineva la închisoare, a încarcera, a închide, așa cum ne edifică și Dictionarul Explicativ, dar, și mai expresiv, acel vitriolat dialog caragialeșc dintr-o scrisoare pierdută:

"CAȚAVENCU - Asta-i violare de domițilu!

PRISTANDA - Curat violare de domițilu, da' umflați-i și turnați-i la Hărădăul lui Petrache."

În aceeași ordine de idei, se pot trage (sau turna), pumnii, bătăi etc. (și ele evident aplicabile tot la fața locului) pentru ca astfel să ajungem, în fine, la sensul tematic al articoului, acela (figurat și familiar) de a pări ori de a denunța pe cineva.

Odată ajuns aici, se pare că semantizarea mai poate adopta și un neologism și, deci, se amplifică, altotă cu un sens nou, putând a fi proiectat cinematografic, acela de a putea înregistra succesiv pe peliculă, cu un aparat de luat vederi, secvențele unui filmordonat, în acest caz, taxonomic: a turna, deci, un film al turnării.

2. TAXONOMIILE TURNĂRII

Printr-o stranie, dar poate nu întâmplătoare coincidență, sistemul de clasificare diversificată a procedeelor de turnare metalurgică și industrială

este similar până aproape de suprapunere cu turnarea amorală și abjecțională.

Schemele sunt în perfectă identitate, diferind doar natura tiparelor, a materialului și, evident, a statutului de metalurg - muncitor - profesionist, căruia i se substituie, desigur benevol, turnătorul - informator-securist.

CRYPTOMĂGARUL

De-i suru-asin în streche fistichie catărul **șerb** analfabet în praznic păscând agale și-nverzind năpraznic cămeșii cu mâncii lungi și scufie,

curând va evada ultimul paznic și un trist așezământ de terapie va pierde ultima-i bijuterie, un șef = "Napoleon" + megalobraznic

între parkinsonism și-apoplexie. Un diagnostic **obiectiv** mai casnic e-o rea dambla cu toane de șefie.

"O torna torna fratre" - nu-i mai drastic un Rudotel ca o turnătorie pe coarda ta vocală din elastic

pe răgetu-nverzind de **calomnie**? O, tu, striptomăgarul onomastic!

Nu ai pereche!!

Astfel, trebuie admisă dintru început exigența unei tehnologii specializate, cât mai complexe și mai savante a acestei calificări, conform unei riguroase hierarhizări a **procedeelor și metodelor de turnare**, diferind semnificativ, în funcție de ordonarea taxonomică.

Astfel, derivând nemijlocit de la Iuda, întălui turnător, primul dintre criteriile operante ar fi acela al metalului. Dacă Iscarioteanul putuse funcționa pe bază de **arginți**, de-a dreapta și de-a stânga lui s-ar putea ordona turnători folosind metale mai mult sau mai puțin nobile, tehnologia diferind în funcție de compozitie, aliaje (mai mult sau mai puțin deformabile), ori rafinare (dacă intervine și aur).

Din punct de vedere al modului în care se **toarnă**, id est, al exercițiului propriu-zis, se poate, de altfel, turna la rece ori la temperaturi înalte,

activând legături active sau pasive în funcție, desigur, de temperament și de datele psihologice complexe ale celui calificat.

Din punct de vedere al produsului **fabricat** ori **semifabricat**, se poate **turna în etape**, **eașalonat** ori **dintr-o dată**, "în piese" sau "în flux continuu".

Ultimul criteriu și cel mai interesant e totuși cel al procedeului, articulat în diverse forme. Există astfel o **turnare pe verticală** (ierarhică) sau **pe orizontală** (care se extinde în același plan), **centrifugă** ori **centripetă**, **directă** sau **indirectă**, **turnare de precizie**, **sub presiune** ori **turnare în colivii**, după cum există și **turnare în sifon** sau **prin pâlnie**, ca la Ieronimus Bosch (după modelul organic al turnării pe esofag ori în ureche, amintit în episodul dramatic de mai sus), cu consecutivul său grad de nocivitate aferentă.

În toate cazurile, tehnologia imită arta.

3. UN TURNĂTOR CU POLICALIFICĂRI EXGINSE

Trebue semnalată dintru început eficiența îndeletnicirii și extinderea ei, atât **diacronic** (în timp), cât și **invaziv** (în spațiu).

Astfel, în mod mai mult decât simptomatic, prima frază rostită în limba română, care ne-a parvenit, consemnată în scris, referitor la vlahii balcanici, atât de către Theophanes, cât și de Theophilact Simocatta, e un atare îndemn (justificând, chiar dacă anecdotic, calamburul prin incredibilă similitudine):

"Torna, torna, fratre!"

sau

"Ritorna, ritorna, fratre!" în a doua sa variantă.

Desigur, ambi istorici se refereau la o bătălie din sec. VI d. Hr, în timpul căreia unui soldat i-a căzut ceva de pe șa, iar altul i-a cerut să se întoarcă.

Impactul asupra tuturor a fost însă disproportionat, întrucât s-a crezut că se dă semnal de întoarcere, iar panica și haosul produs în armata Imperiului Roman de Răsărit au fost de nedescris.

De la acest îndepărtat și echivoc episod, îndemnul s-a resimțit tot mai insistent, propagându-se vertical și orizontal, în timp și spațiu, meșteșugul, abilitatea, precizia, arta, tertipul și măiestria specializându-se neîncetat, pe categorii distincte ale genului proxim de turnător, cu diferențe specifice de: **delator**, **denunțător**, **trădător**, **infiltrat**, **colaborator**, **provocator** și, mult mai recent și cu mai bogată experiență în branșă, statul nou și chiar mai subtil de **calomniator**, al celui care, știindu-se cine e, "dă el de gol" și "arată cu degetul". Pe cine? Sau ce?

Tocmai materialul incoruptibil și **refractar** **turnării**, având proprietatea de a nu se deforma sub influențe diverse, rezistent mecanic și stabil chimic, capabil de a se opune celor mai subtile agresiuni fără a se deteriora sau fisiona.

Este exact ceea ce a întreprins recent pseudo-publicația **Obiectiv legionar** nr. 42, descalificându-se încă o dată, cu același tip de atac împotriva dr. Șerban Milcoveneanu: un șir amorf de citate decontextualizate, întrerupte doar de exclamații și invete, apartinând directorului său, semnatarul grupajului, care, deși în pragul unei jumătăți de veac, nu a învățat încă dezavantajele tehnicii bumerangului reînțors la agresor.

Cristiana Hancu

Apariție de carte

"INFLUENȚA EVREILOR ÎN LUME" – KEVIN Mac DONALD

(II) continuare din numărul trecut

Ed. Vicovia, Bacău, 2006

"Particularismul moral ebraic se combină cu un adânc sentiment al nedreptății istorice - ura, cu alte cuvinte - împotriva civilizației europene și cu dorința de a pune capăt Europei ca civilizație creștină, cu baza ei etnică tradițională.

În viziunea SWC (Centrul Simon Wiesenthal), amenințările "extremismului, urii, fundamentalismului" - ca atitudini prototip împotriva evreilor - nu pot fi neutralizate decât prin debarasarea de baza etnică și culturală tradițională a civilizației europene.

Evenimente care s-au petrecut cu cinci sute de ani în urmă sunt încă vîî în mintile activiștilor evrei - fenomen care ar trebui să îndemne pe toată lumea la meditație într-o vreme în care Israelul deține arme nucleare și rachete cu rază lungă de acțiune. Într-adevăr, un articol recent despre asirieni publicat în SUA arată că mulți evrei nu au uitat sau lertat evenimentele de acum 2.700 de ani, când regatul nord-israelian a fost mutat cu forță în capitala asiriană Ninive: <<Unii asirieni spun că evrei sunt un grup de oameni care par să le fie mai apropiati. Dar din pricina că Biblia ebraică îi descrie pe asirieni ca pe niște cotropitori cruzi și nemiloși, oameni precum reverendul William Nissan spun că sunt invariabil somali de către rabinii și intelectualii evrei să dea seamă pentru fărădelegile strămoșilor lor. >> (...)

Istoricul englez din sec. al XVIII-lea, Edward Gibbon, era uimit de ura fanatică a evreilor din antichitate: De la domnia lui Nero și până la cea a lui Antoniu Pius, evreii au dezvoltat o intoleranță feroce față de stăpânirea romană, lucru care de multe ori s-a manifestat prin cele mai furioase masacre și insurecții. Omenirea este socată să audă recitalul cruzimilor oribile pe care ei le-au comis în orașele din Egipt, Cipru și Cirenaica, unde ei locuiau prin falsă prietenie cu băstinașii încrezători; și suntem tentați să aplaudăm represaliile severe exercitate de către armatele legiunilor împotriva unei rase de fanatici, a căror superstiție cumplită și credulă părea să facă din ei dușmanii implacabili nu numai ai guvernului roman, dar și ai rasei umane. (...)

Și să nu-l uităm și pe istoricul Daniel Jonah Goldhagen care afirmă, în esență, că orice încercare a Bisericii Catolice de a susține că creștinismul este singura credință adeverată marchează o continuare a crimelor Bisericii din trecut. Flacăra urii, odată aprinsă, este greu de potolit." (pg. 36 – 40)

Statele Unite și Israelul sunt <<bune>>; statele arabe musulmane sunt <<rele>>; iar cei care se opun acestui război reprezentă <<relativismul moral>> - neutru de ochii lumii, dar de fapt de partea <<răului>>. Asta e pură elucubrație. Capacitatea de a vedea răul doar la dușmani nu este <<puritate morală>>. Este esența fanatismului. Suntem acum săfătuți să luptăm împotriva unui fanatism cu alt fanatism. (...)

Dl. Horowitz deplângă ideea că <<sunt cu toții prizonieri ai politicii de identitate>>, vrând să spună că rasa și etnicitatea sunt chestiuni triviale pe care trebuie să ne străduim să le depăşim.

Dar dacă este așa, de ce apare mereu, pe pagina web inițială a site-ului FrontPageMag, un apel pentru contribuții la <<Campania lui David de Apărare a Israelului>>?

De ce mai degrabă Israel decât, să zicem, Kurdistan sau Tibet sau Euskadi sau Cecenia?

Pentru că di Horowitz este evreu. *Devotamentul lui față de Israel este o expresie a aceluia tip de identitate particularistă anume pe care mi-ar interzice-o mie sau altor albi cu conștiință de rasă. El susține pasional ideea unui stat evreu conștient de sine, dar vorbește despre <<capitularea în fața miasmei multiculturale>> atunci când eu mă străduiesc să mă întorc la o America albă conștientă de ea însăși. El sprijină o identitate explicit etnică*

pentru Israel, dar spune că America nu are voie să sălbă una...

Dacă sprijină un Israel evreu, ar trebui să sprijine și o America albă." (pg. 42 – 43)

"Evreii re-crează structura socială ebraică oriunde ar fi, chiar și atunci când sunt complet inconștienți că o fac. Întrebați fiind despre legămintele lor ebraice, comuniștii evrei au negat că ar avea vreunul. Și la fel de inconștienți erau că își alese să parteneri de viață evrei, deși toate căsătoriile erau între evrei. Această negare a fost utilă organizațiilor evreiești și intelectualilor apărători evrei care au încercat să minimalizeze rolul jucat de evrei în stânga politică radicală din sec. al XX-lea. De exemplu, o tactică obișnuită a ADL (Liga Anti-Defăimare), începând cu Teroarea roșie a anilor '20 și terminând cu epoca Războiului rece, era să pretendă că radicalii evrei nu mai erau evrei pentru că nu mai aveau nici o legătură cu religia iudaică. (...)

Este dificil să porți dispute cu oamenii care nu-și pot vedea sau nu vor să-și recunoască profundele interese etnice și care continuă să acționeze în feluri care compromit interesele etnice ale celorlalți.

Oameni ca Horowitz (și părinții lui) nu-și pot percepe angajarea etnică chiar și atunci când aceasta este evidentă pentru toată lumea. S-ar putea probabil spune același lucru despre Charles Krauthammer, William Safire, William Kristol, Norman Podhoretz și despre întreaga cohorte de evrei importanți care controlează colectiv percepția Israelului, așa cum este el prezentat în mass-media americane. Nu e o surpriză că Horowitz vorbește despre S.U.A. ca despre un set de principii universale, fără nici un conținut etnic. Această idee a fost inventată în urmă cu aproape un secol de către intelectualii evrei, în special de către Horace Kallen, într-o vreme când exista convingerea că Statele Unite sunt o civilizație europeană ale cărei trăsături sunt condiționate rasial / etnic. După cum știm cu toții, această lume și infrastructura ei au dispărut, iar eu am încercat să arăt că principală forță care s-a opus vizionii despre S.U.A. ca stat rasial / etnic de sorginte europeană a fost un conglomerat de mișcări politice și intelectuale ebraice care au patologizat în mod colectiv orice idee de etnicitate europeană sau de interes etnic europene.

Dat fiind faptul că **etnocentrismul extrem continuă să influenteze toate segmentele comunității ebraice organizate, pledoaria pentru dezeticizarea europenilor** - un scop comun al mișcărilor pe care le analizează în Cultura criticii [CC] - poate fi cel mai bine văzută ca o **mișcare strategică împotriva popoarelor considerate dușmani istorici**. (pg. 44 – 45)

"Recent, ministrul israelian al afacerilor interne a decretat că noii imigranți care s-au convertit la iudaism nu vor mai putea să-i aducă pe membri non-evrei ai familiilor lor în față. Se așteaptă că această decizie să reducă la jumătate numărul de imigranți acceptabili în Israel. Cu toate acestea, **organizațiile evreiești continuă să fie mari susținătoare ale Imigrării multietnice în Statele Unite**, menținându-și, în același timp, sprijinul necondițional față de Israel. Acest **dublu standard** generalizat a fost consensul de către scriitorul Vincent Sheean, în notele sale despre sionismul din Palestina anului 1930: <<cum mai merge idealismul mână în mână cu cel mai teribil cinism;... ce fasciști sunt când vine vorba despre propriile lor afaceri în legătură cu Palestina și ce internaționaliști când e vorba de orice altceva. >>" (...)

Bazându-se pe informații furnizate de studiul cromozomilor Y, Hammer & co. concluzionează că în comunitățile evreiești, într-o perioadă de peste 2000 de ani, doar o căsătorie din 200 a fost făcută cu un partener non-evreu." (pg. 48)

"În general, comunitatea ebraică organizată din prezent este caracterizată de un nivel ridicat al **etnocentrismului** și al sentimentului identității ebraice. Organizațiile evreiești activiste precum ADL, Comisia Evreiască Americană, Societatea

Ebraică pentru Sprijinul Imigrării și grupurile de influență neo-conservatoare nu sunt creații ale fundamentaliștilor și ale <<ortodocșilor>>, ci reprezintă comunitatea ebraică largită, care îl include și pe evreii non-religioși și pe cei reformați." (pg. 50)

"În 1996, în Statele Unite existau aproximativ trei sute de organizații naționale evreiești, cu un buget cumulat estimat la cifra de 6 miliarde \$ - o sumă ce depășește produsul național brut al unei jumătăți a membrilor Națiunilor Unite. De exemplu, în 2001, ADL a declarat un buget anual de peste 50.000.000\$.

Există, de asemenea, un număr decisiv de evrei foarte bogati care sunt activ implicați în alocarea de fonduri pentru cauzele ebraice. Irving Moskowitz finanțează mișcarea colonizoare din Israel și grupurile de influență pro-israelite neoconservatoare de la Washington DC, în timp ce Charles Bronfman, Ronald Lauder și notoriul Marc Rich finanțează Dreptul de Naștere al Israelului, un program care își propune să întărească conștiința etnică a evreilor prin aducerea a 20.000 de tineri evrei în Israel în fiecare an.

George Soros asigură finanțarea politicii de imigrare liberale peste tot în Occident și, de asemenea, pe cea a lui Noel Ignatiev și a site-ului său de pe internet, "Race Traitor" [Trădătorul de rasă], dedicat abolirii rasei albe.

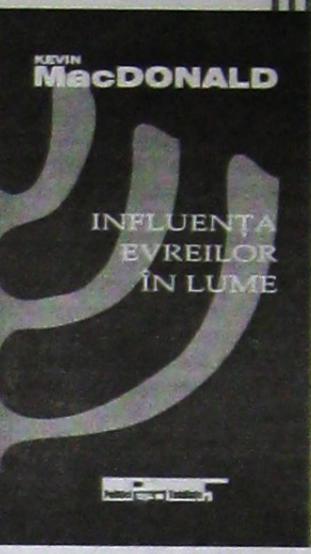
Din căte știu, nu există surse de finanțare majore care să fie destinate întăririi conștiinței etnice a europenilor sau promovării intereselor etnice europene.

Paul Findley ne furnizează numeroase exemple de evrei care s-au folosit de resursele lor financiare pentru a-i sprijini pe candidații politici ale căror poziții erau pe placul AIPAC sau al altor grupuri activiste ebraice din S.U.A. **Acest sprijin foarte consistent pentru candidații care se declară în favoarea Israelului continuă și în prezent** - exemplele cele mai recente fiind campaniile duse pentru înlăturarea Cynthiei McKinney și a lui Earl Hilliard din Congres, în 2002.

Datorită bazei lor de finanțare predominant evreiască, candidații democrați sunt în mod deosebit vulnerabili, dar toți candidații simt această presiune, pentru că sprijinul evreiesc este direcțional către candidații opozitionei la cel mai mic semn de dezacord manifestat față de lobby-ul pro-Israel." (pg. 54 - 55)

"Evreii sunt foarte prezenti în media ca patroni, scriitori, producători și redactori - mult mai mult decât sunt oricare alte grupuri identificabile. În lumea contemporană, această prezență este în mod deosebit importantă în ceea ce privește felul în care este percepăt Israelul. (...) CanWest a controlat conținutul articolelor referitoare la Israel, împiedicând de la publicare articolele cu puncte de vedere pro-palestinene sau anti-israeliene. Jurnaliștii care nu au reușit să adopte pozițiile CanWest au fost admonestați sau concediați." (pg. 59)

(continuare în numărul viitor)

Centenar Mircea Eliade

ANCORELE POLITICE

- INTERVIU CU DR. SERBAN MILCOVEANU -

- Între atâtea evocări prilejuite de Centenar, mărturia dvs. se impune. Sunteți unul dintre puținii martori ai începiturilor carierei lui Mircea Eliade. În mod paradoxal, deși aveți publicat Jurnalul său portughez și, chiar, anterior, Jurnalul lui Mihail Sebastian (1935-1944), opțiunea politică a scriitorului și filosofului, istoric al religiilor, e controversată încă, prin diferite polemici.

- Nu e controversat deloc. E calomniat în cadrul unei știri ereditare care nu se mai termină, dar care se va termina odată cu actualizarea diagnosticului tacitus: *hostis humani generis*. E o ură contra lui Mircea Eliade nejustificată.

L-am cunoscut personal în familia de ciburi din gruparea AXA, însă auzisem de dânsul dinainte.

Ce se știa despre el? Că este un geniu. În Universitate, ca student, strălucea. Se știa că era elevul preferat al prof. Nae Ionescu care avea o mare autoritate: predase filosofie la Mănăstirea Dealul, la Liceul "Nicolae Filipescu", pe urmă la Universitate, era profesor de Logică și Metafizică și îl selecționase pe Mircea Eliade ca unic asistent. În această calitate, el ținea cursuri de Filosofie, în special a religiei.

Mai știam despre Mircea Eliade, înainte de a-l cunoaște personal, că intrase în conflict cu prof. Nicolae Iorga, care ceruse eliminarea lui din Universitate, ca student, pentru că niște poezii erotice depășiseră limita sentimentului, și, după aprecierea lui, includeau ceva nepermis din punct de vedere moral. Dar Consiliul Profesoral sau Senatul Universitar nu a dat urmăre reclamației lui Iorga și nu i-a întâmpinat nimic lui Mircea Eliade.

- Poeziile fuseseră publicate?

- Da.

Nicolae Iorga, la epoca aceea, exercita o teroare, dar numai verbală, având multe, foarte multe inimicuții, dar acesta e alt subiect.

Mircea Eliade a făcut parte din gruparea AXA. Istoricul acestei grupări e important.

După primul război mondial a fost un focar de gândire, un focar de elaborare intelectuală în jurul lui Nichifor Crainic, la revista "Gândirea", dar acolo nu erau tineri, erau numai oameni maturi, profesori, iar tinerii și-au făcut organizația lor aparte, cu numele de "Criterion", luat de la Socrate, prin Platon. Eu am fost invitat la fondarea acestei organizații, la sfârșitul lui oct. 1929. Eram student în anul I.

Cei care o fondaseră se duseseră la toate liceele din București, lăsără lista premianților și îl invitaseră pe toți, către trei sau patru de fiecare liceu. Și eu am fost chemat la fondare, în str. Barbu Catargiu nr. 2, acum Cronicar Moxa, în spatele Academiei, unde azi e un bloc. Am intrat, știu că era frig, aveam paltonul, iar la intrare m-a primit Petru Comarnescu care cred că forma parte din Comitetul de Inițiativă: era important. Și, când m-a primit și i-am spus cine sunt, a început cu elogii, că știa de la profesori, că și el învățase la "Sf. Sava", că eu învățam bine, că aveam note mari și că mă preocupau toate problemele generale. Și mi-am scos paltonul și el mi-l-a luat și l-a agățat în cui. Când s-a intors spre mine, eu eram în veston și a văzut, la butoniera mea, insigna S.C.

- Student Creștin.

- Student Creștin. Insigna era distribuită de Uniunea Națională a Studenților Creștini. La epoca aceea, președintele era Ștefan Câmpineanu și, în mod personal, în sedință, mi-a dat-o chiar el cu mâna lui și o aveam la butonieră.

- Și astă l-a deranjat pe Comarnescu?

- Aaaa! Când a văzut acest S.C., a intrat într-un acces de furie.

- Șe știe că era un individ precipitat!

- Ce precipitat? A spus: "Student creștin! S.C. = student creștin! Și ieși afară!" A luat paltonul, mi-l-a azvărât în brațe și a deschis ușa: "ieși afară"

Trebue să știi că Petru Comarnescu era evreu.

- Și mai avea o faimă.

- Faimă de homosexual.

Așa că n-am participat la fondare, deși eram invitat.

A lucrat acest "Criterion" din '29-'30, până în '31-'32, când au început cele trei dizolvări și ilegalizări ale Mișcării Legionare: cea din ian. 1931 (sub guvernul George Mironescu), cea din martie 1932 (sub guvernul Iorga - Argetoianu) și cea

din dec. 1933 (făcută de I. G. Duca, sub presiunea lui Nicolae Titulescu). El bine, acolo, la cenaclul său, Criterion, s-au despărțit apele.

- Tocmai aici e problema controversată. A apărut, în revista "Permanențe", pentru Centenar, un editorial "nostalgic" dedicat lui Mircea Eliade, sau, mai bine zis, "frustralnic". Intrucât și el este conceput testimonial, dar nu dă mărturie decât despre o seamă de frustrări înseriate prin care semnatarul, Mircea Nicolau, este succesiv intimidat și interzis, până la automatism și mușenie, de prezența marei cărtură. Acolo se comit, în plus, privitor la cele menționate de dvs., mai multe anacronisme: Astfel, autorul mărturisește că, la acea dată, nici nu împlinise 20 de ani, fiind student în anul I la Filosofie. Născut în 1914, deci cu numai șapte ani mai mic decât Eliade (faptul nu îndreptățește, totuși, nici decalajul intelectual, nici proporția tracului), rezultă că episodul evocat avea loc în 1934, an în care Mircea Nicolau susține că Eliade confronța într-o seară împreună cu oamenii Criterionului.

Mai era acest lucru posibil, odată ce, anterior, se despărțiseră apele? Eliade, desigur, a mai publicat acolo, dar părăsise Criterion în mod efectiv.

- Desigur. După 1932 Mircea Eliade nu mai putea fi acolo, pentru că plecase, împreună cu Mihail Polihroniade. Gruparea acestuia susținea că tineretul intelectual nu se poate dezinteresa de evenimentele dizolvării și ilegalizării Mișcării și că trebuie luată atitudine din partea națiunii și a vîrfului intelectual al națiunii, care era tineretul universitar.

Petru Comarnescu și Bellu Zilber erau însă indiferenți. Primul era mason și al doilea era comunist.

Și s-au despărțit.

AXA s-a despărțit de "Criterion" în 1931 spre '32, sub conducerea lui Mihail Polihroniade, care a fost eminent intelectual interbelic, director de conștiință al tineretului universitar. Avea, ca prim ajutor, pe magistratul Alexandru Cristian Tell, pe arheologul Vladimir Dumitrescu (unul dintre studenții preferați ai lui Vasile Pârvan), pe prof. Vasile Cristescu (de asemenea unul dintre preferații lui Vasile Pârvan, doctor în istorie, autorul unor valoroase cărți despre viața militară și economică a Daciei, devenit apoi comandant legionar și locuitor al Căpitanului la sediul central legionar din str. Gutenberg, în 1936, când acesta se afla la Carmen Sylva pentru a scrie cartea "Pentru legionari"), pe Alexandru Constant (devenit, de asemenei, comandant legionar) și pe Vasile Marin. Mai erau și alii distinși intelectuali, precum Axente Crișu, Arșavir Acterian și alții. Dar personalitatea cea mai promițătoare din grupare era un basarabean, Constantin Măntăluță. N-a auzit nimeni de el?

- Nu!

- Preșintele de onoare la Colegiul "Sf. Sava", președintele Societății literare "Ion Heliade Rădulescu" la "Sf. Sava". De la alții am aflat că a intrat pe urmă în Mișcarea Legionară, că a fost, după 1941, condamnat, și că a murit în închisoare, la Aiud, de tiros exantematic. Dar acest tânăr era o mare promisiune.

AXA era o revistă cu apariție bilunară, ale cărei 24 de numere au apărut între 1932 - 1933, până la ilegalizarea Gărzii de Fier de către I.G. Duca, dar există și o grupare.

Acolo, la ședințele grupării AXA (era mai mult o grupare, decât o familie de ciburi), la care veneau mulți legionari și care se țineau în str. Argentina, 44, în Parcul Bonaparte, la etaj, l-am cunoscut personal pe Mircea Eliade. Strălucea și toată lumea avea respect, emoție și dragoste pentru el. Pentru că ceea ce impresiona la el era inteligența și, în special, imaginația creatoare: avea o minte în continuă creație. Orice frază pe care o spunea, orice cuvânt, orice intervenție era o noutate.

Despre Mircea Eliade știu că, în Mișcarea Legionară, n-a avut nici o comandă, nici o funcție, nici un grad.

Cum a fost el internat în lagărul de la Miercurea Ciuc? E foarte interesant.

Lagărul acesta a fost creat ca etapa întâi a terorii cariste. În lagăr se aflau 500 de comandanți și lideri legionari ținuți fără proces; Corneliu Zelea Codreanu și 20 de comandanți legionari din Statul Major Legionar erau condamnați cu articolul acela zis 209 din Codul Penal la 7 ani, 9 ani și Corneliu Zelea Codreanu la 10 ani. Acest art. 209 era îngrozitor. Cred că nu există în nici un alt Cod. L-a imaginat regele Carol al II-lea.

- În ce constă?

- Nimic nu pot să faci, decât să taci. Orice faci, și dacă miști un deget, este culpă care se pedepsește de la cinci ani la șapte ani în sus.

Când l-a adus Carol și l-a prezentat ca nou Cod Penal, a fost o mare opozitie: nici un politician din Parlament nu l-a acceptat. Doar ministrul de Justiție, Valer Pop, și-a dat cuvântul de onoare, în numele Statului Român (se înțelegea: Carol al II-lea!), că nu va fi aplicat niciodată, și că este în Codul Penal numai ca amenințare, și aşa a fost votat. Cu acest art. 209, Carol al II-lea voia să-l intimideze pe Corneliu Zelea Codreanu și pe legionari să i se subordoneze, ca să devină partidul unic de stat al dictaturii zise regale, în realitate cariste. Și acest art. 209 trebuia să intimideze. Ei, n-a intimidat pe nimenei și s-a aplicat. S-a aplicat!

Deci, în 1938, când a început teroarea cariste, prima etapă erau lagările de concentrare și condamnarea celor 20 de comandanți din Statul Major. Cifra asta de 20 se pare că a fost promisă de Carol al II-lea diplomației anglo-franceze, forțelor oculte, în special masoneriei și iudaismului, și anume că nu va fi închis numai Corneliu Zelea Codreanu, cum s-a încercat înainte, la celelalte trei dizolvări, ci vor fi închiși și primii 20.

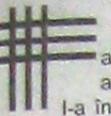
Etapă a doua a terorii cariste era omorârea lui Corneliu Zelea Codreanu și a Statului Major Legionar. Aceasta s-a hotărât la o ședință secretă la Palatul Regal a permanentelor Statului care înlocuiau Consiliul de Coroană, în ziua de 10 oct. 1938. Și Constituția nescrisă a României spune că nimic nu se face fără acordul Armatei. Pentru a obține acordul Armatei, Carol al II-lea și Armand Călinescu nu l-au invitat pe ministrul de Război, Nicolae Ciupercă, nici pe Șeful de Stat Major, Ștefan Ionescu, ci doar pe gen. Gh. Argeșanu, care era cunoscut în Armată ca baionetă oarbă, aprobad totul. Ei bine, pentru prima și singura dată în viață lui, Gh. Argeșanu a spus "Nu!", a spus că nu era de acord în privința Statului Major Legionar. Și așa, la 30 noi. 1938 au fost asasinați numai Căpitanul, Nicadorii și Decemviri, nu și Statul Major.

A treia etapă, de la 22 sept. 1939, trebula să fie exterminarea totală, a tuturor legionarilor de pe teritoriul țării, masacrul pe care eu l-am numit "Masacrul Innocenților", dar care n-a fost executat decât pe jumătate. Gavrilă Marinescu n-a avut suficienți călări pentru numărul de victime, Grigore Gafencu s-a opus în numele politicii externe, reacția opiniei publice a fost importantă, iar Gh. Argeșanu și-a dat demisia.

În lagărul de la Miercurea Ciuc era internat prof. Nae Ionescu.

Corneliu Zelea Codreanu lăsase afară un singur consemn: "Tăcere, suferință și răbdare. Factorul timp lucrează în favoarea Mișcării Legionare".

Unii dintre legionari de afară nu prea știau să aplique această tactică, 20 de ani fuseseră în ofensivă, nu prea înțelegeau trecerea bruscă în defensivă și de această stare de spirit a profitat Horia Sima care, din ordinul lui Mihail Moruzov, a făcut exact invers: la violență - contraviolență, având ca justificare asasinarea lui Corneliu Zelea Codreanu.

Deci, prof. Nae Ionescu era internat acolo cu noi. Comandamentul legionar de afară, pus în fața agitațiilor lui Horia Sima, l-a însărcinat pe Mircea Eliade să se ducă la Miercurea Ciuc și să-l întrebe pe profesor ce sfat le dă, după asasinarea Căpitanului. Eliade a cerut autorizație autorităților pentru a-l consulta pe Nae Ionescu asupra programelor de învățământ, însă a dat aprobat, s-a dus în lagărul de la Miercurea Ciuc și s-a întors cu sfatul prin care Nae Ionescu sublinia, subscris la tactica tăcerii, suferinței și răbdării.

Ei, astă l-a supărât pe Horia Sima, care l-a cerut lui Morozov să-l aresteze pe Mircea Eliade, și astfel a intrat în lagărul de la Miercurea Ciuc.

- Deci aşa s-a produs internarea lui, datorită acestui curierat.

- Da. De acolo a fost scos foarte greu, fiind căsătorit cu o doamnă (prima lui soție) care avea acces la Palatul Regal. Ulterior a fost trimis, după cum se știe, în diplomație, la Londra, unde voia să rămână, și, ulterior, la Lisabona.

- Ce mai știi despre Mircea Eliade?

- Mai știu că și-a terminat misiunea de atașat după 23 aug. 1944, pentru că era pe un număr de ani limitat, nu era la infinit.

Ceruse, la un moment dat, audiență la Salazar (care n-a fost nicidecum dictatorul Portugaliei, cum s-a susținut, a fost doar primul ministru). și Salazar l-a însărcinat cu o misiune față de Mareșalul Antonescu: să știe și el că nemții au pierdut războiul și că va fi foarte rău, pentru că rușii vor năvăli în totă Europa. Va trebui luptă de rezistență armată cu sovieticii. și îl consilia pe Mareșalul Antonescu să-și retragă armata de pe front ca să poată apăra granițele României. Cu acest mesaj a venit Mircea Eliade în țară. A cerut audiență lui Antonescu, care l-a refuzat (și o să explic de ce puțin mai încolo), și atunci s-a dus în audiență la Mihai Antonescu, căruia i-a transmis mesajul lui Salazar. Se pare că Mihai Antonescu a fost indiferent, spunând că soluția e în

altă parte, cu tratativele lui diplomatici cu englezii, cu americanii, că le face el, le drege el.

- N-a reușit să ajungă la Mareșal prin Mihai Antonescu?

- Nu, cred că nu.

Să revenim la sfârșitul anului 1942. Lucian Blaga avea la Cluj Catedra de Filosofia Culturii, care a avut un succes extraordinar, poate datorită personalității lui, poate că se simțea nevoie unei gândiri sintetizante în filosofia culturii; atunci s-a gândit și Bucureștiul să facă o catedră similară. Ideea a venit de la prof. Ion Petrovici, care era ministrul Educației Naționale. și s-a făcut concurs. Cum era firesc, comisia examinatoare era prezentă de Lucian Blaga. Din comisie mai făcea parte Dimitrie Gusti (a căruia soție era evreică, din care motiv era sănătățibilă, și el era fricos), Tudor Vianu (care avea origine evreiască, dar care a fost un bun român, în afară de un intelectual de valoare), Ralea (care era pe multe de cufit, fiind bănuit că este un mason, ci comunist), Nicolae Bagdasar (filosof, fratele lui Dimitrie Bagdasar). La acest concurs s-au înscris trei persoane: Constantin Noica (aducând ca lucrare carteasă lui celebră despre cum e posibil nouă, despre geneza creației, o carte excepțională de bună), Mircea Eliade (cu toate cărțile lui) și Ion Zamfirescu (un om foarte modest și mediocru, profesor de liceu la "Sf. Sava" și la "Lazăr"). Cu câteva zile înainte de concurs, acest Ion Zamfirescu obține o audiență la Antonescu, prin intermediul fam. Rarănescu. La audiență Ion Zamfirescu îi spune că legionari din Germania au dat ordin de asalt asupra Universității și au împins doi pioni să pună mâna pe Universitatea București: Constantin Noica și Mircea Eliade. Antonescu, când a auzit, a luat imediat telefonul și i-a ordonat lui Petrovici să fie dată afară din concurs Noica și Eliade. Prof. Petrovici, care a fost un mare patriot și un mare filosof, își luase niște măsuri de precauție: le-a cerut lui Noica și lui Mircea Eliade să își atenuzeze trecutul legionar, așa ca să fie, mai

mult sau mai puțin, acceptați. Noica n-a vrut nimic (de pildă, să repudieze revista lui, "Adsum" - adică "Prezent"). Mircea Eliade a acceptat să revizuiască și să se tipărească imediat, pe loc, ediția a doua, revăzută, a romanului său "Întoarcerea din rai" care e o capodoperă și în care, în partea întâi, prezintă partidele istorice, în partea a două - partidele comuniste și socialiste, și în partea a treia - Mișcarea Legionară. și a scos din partea a treia un număr atât de mare de pagini, încât au rămas legionarii ca și cum n-au program sau nu știu ce vor. Cred însă că acest lucru nici n-a ajuns până la Antonescu. Se știe că el, după audiența lui Zamfirescu, a ordonat: "Afară din concurs!" și, într-adevăr, prof. Nicolae Bagdasar i-a luat de ceafă și i-a dat afară din amfiteatrul plin de studenți. Am informații de la studenții care erau la fața locului.

- și a avut loc concursul fără opozanți, fără ei?

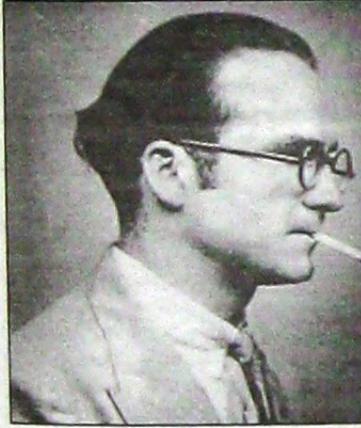
- Concursul era presidat de Lucian Blaga care, atunci când a auzit de ordinul lui Antonescu, și-a dat demisia. și a plecat. Concursul s-a făcut fără președinte. Singur candidat - Ion Zamfirescu, care s-a prezentat ca un student de anul doi, mediocru. și a fost declarat "reușit" și a ocupat Catedra de Filosofia Culturii.

Acum, ca o concluzie: Mircea Eliade a fost, într-adevăr, un geniu. Nu de înălțimea lui Mihai Eminescu (iar unii spun că Hașdeu a fost numărul doi ca inteligență enciclopedică), dar, indiscutabil, un geniu. Va rămâne în istoria culturii universale prin ceva care-l asemănă cu Jean Jacques Rousseau: această apropiere eu am găsit-o: și Rousseau, și Eliade, făcând filosofie, au creat literatură și, făcând literatură, au creat filosofie. Această articulare între literatură și filosofie este inaugurată de Jean Jacques Rousseau și ilustrată de Mircea Eliade.

Vă mulțumesc pentru încredere!

- Noi vă mulțumim, din partea redacției!

A consemnat Cristiana Hâncu

MIRCEA ELIADE martie 1907 - 1986

Doctor în filosofie, istoric al religiilor (somitate mondială în domeniu), scriitor AMÂNUNTE IMPORTANTE ALE BIOGRAFIEI LUI ELIADE, DESPRE CARE NU SE PREA DISCUTĂ:

- Membru al prestigioasei grupări intelectuale legionare a cuibului AXA
- Parlamentar pe liste Partidului Totul Pentru Țară (expresia politică a Mișcării Legionare) în alegerile din dec. 1937
- Întemnițat alături de conducătorii Legiunii în lagărul de la Miercurea Ciuc, în 1938
- Supraviețuitor al masacrului elitei legionare din septembrie 1939

Student și discipol al reputatului filosof Nae Ionescu, licențiat în Filosofie - Universitatea București, își începe colaborarea la "Revista Universitară" în ian. 1926, în paginile căreia desfășoară o acidă polemică împotriva lui N. Iorga (seria de foiletoane "Citindu-l pe Iorga"), polemică bazată pe argumente irefutabile privind anumite lucrări ale istoricului, continuată în paginile ziarului "Cuvântul" de-a lungul următorilor ani.

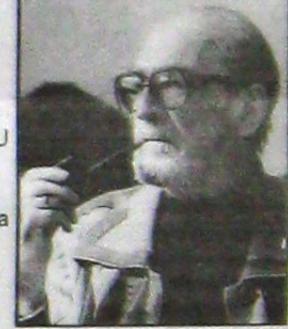
Preocupat intens de cultura Italiană, între 1927 - 1928, pleacă pentru scurt timp în Italia în studiu de cercetare, publicând o teză amplă privind filosofia Renașterii.

Studiază Filosofia la Calcutta (India) - în perioada 1928 - 1931, unde ia cursuri de la renumiții filosofi Rabindranath Tagore și Surendranata Dasgupta despre istoria religiilor și a filosofiei indiene.

Începând cu anul 1933, ca profesor asociat de filosofie la Universitatea din București, ține numeroase cursuri de filosofie și de istoria religiilor, bucurându-se de o numerosă audiență din partea studenților naționaliști.

Sustine doctoratul în Filosofie cu o lucrare orientalistă referitoare la practicile și gândirea Yoga (1933), publicată mai apoi sub titlu: "Yoga. Essai sur les origines de la mystique indienne" - Paris - București, 1936.

Intensă și variată activitate publicistică, colaborând la numeroase ziară și reviste naționaliste, între care: Calendarul (director Nichifor Crainic), Vremea, Cuvântul (sub conducerea prof. Nae Ionescu), Credința, Buna Vestire, Sfarmă Piatră, Gândirea

ale savantului român, catedra mai sus amintită a fost numită Catedra "Mircea Eliade" începând din 1985.

Doctor Honoris Causa al multor universități din Franța, Statele Unite, Anglia, Belgia, Argentina. Membru al Academiei Belgiene, decorat cu Legiunea de Onoare în anul 1978.

A fondat (în 1948) și a condus revista "Luceafărul" (Paris), colaborând activ și la alte reviste românești: "Flința Românească", "Cuvântul în Exil", "Revista Scriitorilor Români", "Buletinul Bibliotecii Române" (Freiburg), "Caiete de dor" și-a.

Co-editor al revistei "History of Religions" apărută la Chicago în 1957, și-a adus contribuția în paginile multor reviste de specialitate străine, publicând numeroase studii de importanță majoră pentru cunoașterea istoriei și filosofiei religiilor.

Cărțile sale au apărut traduse în numeroase limbi ale lumii, în multe ediții consecutive (în Japonia de pildă, numai în cuprinsul a trei ani [1974-1977] au fost publicate 13 volume din opera autorului).

S-a bucurat de o atenție imensă în lumea cercetărilor, fiindu-i dedicate peste 500 de lucrări omagiale privind activitatea și personalitatea sa.

- Opera științifică: Alchimia asiatică (1934), Yoga (1936), Mitul reintegrării (1942), Comentarii la legenda maestru Manole (1943), Tratat de istorie religiilor (1949), Imagini și simboluri (1952), Mituri, vise și mistere (1957), Aspectele mitului (1963), Sacru și profan (1965), Nostalgia originilor (1970), De la Zamolxis la Gingis-Khan (1970), Istoria credințelor și ideilor religioase (1976);

- romane și nuvele: Isabel și apele diavolului, Maîtrei, Şanțier, Întoarcerea din rai, Huliganii, Nuntă în cer, Noaptea de sănziene, La țigănci, řarpele, Domnișoara Christina, Nouăsprezece trandafiri, Podul, Secretul doctorului Honigberger și-a.

Carte legionară celebră

CORNELIU ZELEA CODREANU – "PENTRU LEGIONARI" (XII)

(continuare din numărul trecut)

"ROMÂNI,
O Românie nouă nu poate ieși din culisele partidelor, după cum România Mare n-a ieșit din calculele politicienilor, ci de pe câmpile de la Mărășești și din fundul văilor bătute de grindina de oțel.

O Românie nouă nu poate ieși decât din luptă. Din jertfa fiilor săi.

De aceea nu politicianismului mă adresez astăzi. Ci tăie, soldat. Înaltă-te! Istoria te cheamă din nou Așa cum ești. Cu mâna ruptă. Cu piciorul frânt. Cu pieptul ciuruit. *Lăsați-i pe neputincioși și pe imbecili să tremure.* Voi dați lupta cu bărbătie. (...)

Scrieți pe steagurile voastre: *Străinii ne-au copleșit. Presa înstrăinată ne otrăvește. Politicianismul ne omoară.*

Sunați din trâmbițe alarma. Sunați din toate puterile." (pg. 302)

ÎN PARLAMENT

"CEREM revizuirea și confiscarea averilor celor care și-au furat țara.

CEREM tragerea la răspundere penală a tuturor oamenilor politici care se vor dovedi că au lucrat în contra țării, fie sprijinind afaceri incorecte, fie în alt mod.

CEREM împiedicarea pe viitor a oamenilor politici de a mai face parte din consiliile de administrație ale diferitelor bănci sau întreprinderi.

CEREM alungarea cetelor de exploataitori nemiloși care au venit pe pământul acesta să exploateze bogățiile solului și munca brațelor noastre.

CEREM declararea teritoriului României ca proprietatea inalienabilă și imprescriptibilă a neamului românesc." (pg. 324)

CĂTEVA OBSERVAȚIUNI ASUPRA DEMOCRAȚIEI

"Voiesc ca în-paginile ce urmează să fac căteva însemnări trase din experiența zilnică în aşa fel încât să poată fi înțelese de orice legionar Tânăr sau muncitor. (...)

1. DEMOCRAȚIA sfarmă unitatea neamului românesc, împrăștiindu-l în partide, învărajindu-l și expunându-l dezbinat în fața blocului unit al puterii iudaice, într-un moment greu al istoriei sale.

Numai acest argument este atât de grav pentru existența noastră, încât ar fi un suficient motiv ca această democrație să fie schimbată, cu orice ne-ar putea garanta unitatea, deci viața. Căci dezbinarea noastră înseamnă moartea.

2. DEMOCRAȚIA transformă milioanele de evrei în cetățeni români. Făcându-i egali cu românii. Dându-le aceleași drepturi în stat.

Egalitate? Pe ce bază?

Noi suntem aici de mii de ani. Cu plugul și cu arma. Cu munca și cu săngele nostru.

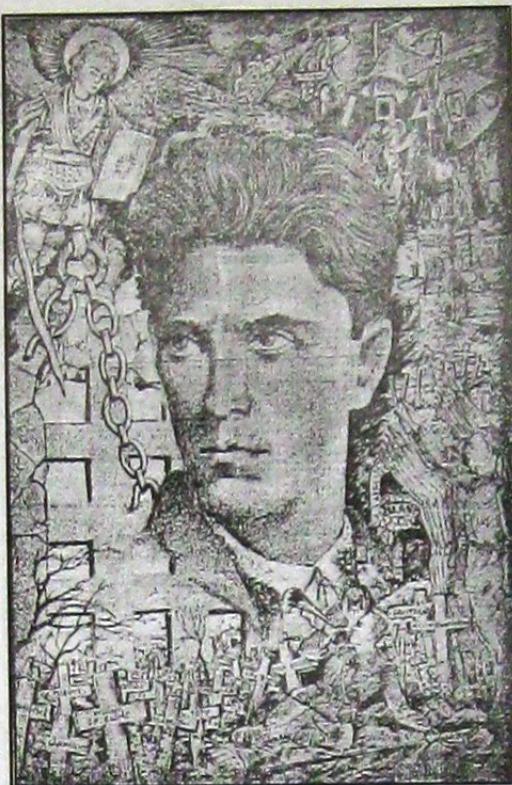
De unde egalitate cu cei ce sunt de abia de 100, de 10 sau de 5 ani, aici?

Privind trecutul, noi am creat statul acesta. Privind viitorul, noi români, avem răspunderea istorică întreagă a existenței României Mari. El n-au nici una. Ce răspundere pot avea evreii în fața istoriei pentru dispariția statului român?

Prin urmare: nici egalitate în muncă, jertfă și luptă la crearea statului, și nici egalitate de răspundere pentru viitorul lui.

Egalitate? După o veche maximă, egalitate înseamnă a trataegalălucrurileinegale.

Pe ca bază cer evreii tratament egal, drepturi politice egale cu ale românilor?

3. DEMOCRAȚIA este incapabilă de continuitate în efort. Pentru că împărtită în partide care guvernează câte un an, doi sau trei, este incapabilă de a concepe și realiza un plan de lungă durată.

Un partid anulează planurile și eforturile celuilalt. Ce s-a conceput și clădit de unul azi, se dărămă în ziua următoare de altul.

Într-o țară în care este nevoie de construcție, al cărei moment istoric este însăși construcția, acest dezavantaj al democrației este o primejdie. Ca într-o gospodărie în care s-ar schimba în fiecare an stăpânii, venind fiecare cu alte planuri, stricând ce au făcut unii și apucându-se de alte lucruri care și ele să fie stricăte de cei ce vor veni mâine.

4. DEMOCRAȚIA pune în imposibilitate pe omul politic de a-și face datoria către neam.

Omul politic de cea mai mare bunăvoie devine în democrație sclavul partizanilor săi, întrucât ori le satisfac poftele personale, ori aceștia îi distrug gruparea. Omul politic trăiește sub tirania și permanenta amenințare a agentului electoral.

Ei e pus în situația de a alege: ori desființarea muncii sale de o viață, ori satisfacerea partizanilor. Și atunci omul politic le satisfac poftele. Dar nu din buzunarul său, ci din buzunarul țării. Creează posturi, funcții, misiuni, comisiuni, sinecure, toate puse în sarcina bugetului țării, care apasă tot mai mult pe spinarea, din ce în ce mai istovită, a poporului.

5. DEMOCRAȚIA este incapabilă de autoritate. Pentru că îi lipsește puterea sancțiunii. Un partid nu ia măsuri în contra partizanilor lui, trăind din afaceri scandaloase de milioane, din hoție și pradă, de frică să nu-i piardă. Nici împotriva adversarilor, de frica acestora să nu-i demasca propria afaceri și incorectitudini.

6. DEMOCRAȚIA este în slujba marii finanțe. Din cauza sistemului costisitor și a concurenței dintre diferite grupări, democrația cere să fie alimentată cu bani mulți. Ca o consecință firească ajunge sluga marii finanțe internaționale evreiești care o

subjugă, plătind-o. În modul acesta soarta unui neam este dată pe mâna unei caste de bancheri." (pg. 325 - 327)

ELECTIUNE, SELECTIUNE ȘI EREDITATE

"Poporul nu se conduce după voința lui: democrația. Nici după voința unei persoane: dictatura. Ci după legi.

Nu e vorba de legile făcute de oameni. Sunt norme, legi naturale de viață și norme, legi naturale de moarte. Legile vieții și legile morții. O națiune merge la viață sau la moarte după cum respectă pe una sau pe alta din aceste legi.

Rămâne un lucru de stabilit: cîine, din mijlocul unei națiuni, poate înțelege sau intui aceste norme? Poporul? Multimea? Cred că i se cere prea mult. Multimea nu înțelege nici alte legi mai mărunte. Nu numai că nu le poate prinde ea din văzduh, dar trebuie să i se explice multă vreme, să i se repete în mod insisten, să fie chiar pedepsită pentru a le putea înțelege. Iată câteva legi imediat necesare vieții ei, pe care le înțelege cu greu: că în caz de boală infecțioasă trebuie izolarea bolnavului și dezinfecție generală; că în casă e nevoie să intre soarele, deci trebuie ferestre mari; că vitele, dacă sunt îngrijite și hrănite mai bine, dau mai mult pentru hrana omului etc.

Dacă multimea nu poate înțelege sau înțelege cu greu câteva legi imediat necesare vieții ei, cum își poate imagina cineva că multimea, care în democrație trebuie să se conducă pe ea, va putea înțelege cele mai dificile legi naturale, va putea intui cele mai fine și mai imperceptibile norme de conducere omenească, norme care o depășesc pe ea, viața ei, necesitățile vieții ei, care nu i se aplică direct ei, ci care se aplică unei entități superioare ei: națiunea?

Dacă pentru a face cineva pâine trebuie să fie specializat, dacă pentru a face ghete, pentru a face pluguri, pentru a face agricultură, pentru a conduce un tramvai, trebuie specializare; pentru cea mai grea conducere, aceea a unei națiuni, nu trebuie o specializare? Nu trebuieesc anumite însușiri?

CONCLUZIA: un popor nu se conduce prin el însuși, ci prin elita lui. Adică prin acea categorie de oameni născuți din sânul său cu anumite aptitudini și specialități.

După cum albinele își cresc „regina”, tot astfel un popor trebuie să-și crească elita lui.

La fel multimea, în nevoile ei, apelează la elita ei, la înțelepții satului.

Cine alege această elită? Multimea?

Pentru orice „idei” sau pentru orice candidat la guvernare, se pot capta oameni. Se pot câștiga voturi. De aceea, nu depinde de înțelegerea de către popor a acelor „idei”, „legi” sau „oameni”, ci de cu totul altceva: de măiestria oamenilor în a capta bunăvoie multimi.

Multimea e cea mai capricioasă și cea mai nestabilă în păreri. De la război încoace aceeași multime a fost rând pe rând: averescă, liberală, naționalistă, național-țărănistă, iorghiștă etc. Ridicând în slavă pe fiecare, ca după un an să-l scuipe, recunoscându-și prin aceasta propria greșeală, rătăcire și incapacitate. Criteriul ei de alegere este: „Să mai încercăm și pe alții”. Deci alegerea se face nu după studiere și cunoaștere, ci la noroc și la întâmplare.

Două idei contrari. Una cuprinde adevărul și cealaltă minciuna. Se caută

adevarul. Adevarul nu poate fi decât unul. Se pune la vot. Una întrunește 10.000 de voturi, alta 10.050. Este oare posibil ca 50 de voturi în plus sau în minus să determine adevarul sau să-l nege? Adevarul nu depinde nici de majoritate, nici de minoritate, el își are legile sale și triumfă, după cum s-a văzut, împotriva tuturor majorităților, chiar zdrobitoare.

Găsirea adevarului nu poate fi încredințată majorităților, după cum în geometrie teoria lui Pitagora nu are a fi pusă la votul mulțimii, pentru ca aceasta să-i hotărască adevarul sau să îl nege. Si după cum chimistul, care voiește să obțină amoniac, nu are a se adresa mulțimii pentru a decide prin votul ei cantitățile de azot și de hidrogen. Si după cum un agronom care a studiat ani de zile agricultura și legile ei, nu are a se prezenta după aceea la vot în fața unei mulțimi spre a se convinge, prin rezultatul votului, de valoarea lor.

Poate poporul să-și aleagă elita?

De ce nu-și aleg atunci soldații pe cel mai bun general?

Pentru ca să poată alege, acest juriu colectiv, ar trebui să cunoască bine:

- legile strategiei, tacticii, organizării etc.

- întrucât persoana X se conformează prin aptitudini și știință acestor legi.

Fără aceste cunoștințe nu poate nimeni să aleagă.

Mulțimea, dacă voiește să-și aleagă elita, este neapărat necesar să cunoască legile de conducere ale organismului național și întru cât candidații se conformează prin aptitudini și știință acestor legi.

Mulțimea însă nu poate cunoaște nici aceste legi și nici oamenii.

Iată de ce credem că o elită nu poate fi aleasă de mulțime.

A încerca alegerea acestei elite, este ca și cum am avea pretenția de a determina, prin vot și majorități, poetii din sănul unei nații, scriitorii, mecanicii, aviatorii sau atleții.

DEMOCRATIA, aşadar, bazată pe principiul electiunii, alegându-și ea elita, săvârșește o fundamentală eroare din care decurge întreaga stare de nenorocire, turburare și mizerie a satelor. Ne găsim la un punct capital. Deoarece de la această eroare de concepție democratică pleacă, am putea spune, toate celelalte erori.

Mulțimile fiind chemate să-și leagă elita, acestea nu numai că nu sunt în stare să-și descopere și să-și aleagă elita, dar mai mult, aleg, afară de mici excepții, tot ce este mai râu în sănul unei națuni.

Deci nu numai că DEMOCRATIA înlătură elita națională, dar o înlocuiește cu ce este mai râu în mijlocul nației. **DEMOCRATIA va alege:** pe oameni fără nici un fel de scrupul, deci fără morală. Pe cei care vor plăti mai bine, deci pe cei cu mai multă putere de corupție. Pe scamatori, șarlatani, demagogi, care vor ieși mai bine la concursul de scamatorie, șarlatanie, demagogie, din timpul perioadei electorale. Printre ei se vor strecu și cățiva oameni de treabă, oameni politici chiar, de bună credință. Vor fi sclavii celor dintâi.

Adevărata elită a unei nații va fi înfrântă, înlăturată, pentru că ea va refuza să concureze pe aceste teme. Ea se va retrage și va sta ascunsă.

De aici, consecințe funeste pentru stat.

Când un stat este condus de o așa zisă „elită”, formată din tot ce are el mai râu, mai

nesănătos, mai stricat, este oare admisibil ca cineva să se mai întrebe de ce statul se ruinează?

lată cauza tuturor celorlalte rele: immoralitate, corupție, desfrâu, în toată țara, jaf și pradă în averea statului, exploatare până la sânge a poporului, sărăcie și mizerie în casele acestuia, lipsa simțului de împlinire a datoriilor în toate funcțiile, dezordine și dezorganizare în stat, năvala străinilor cu bani din toate părțile, ca la magazinele căzute în faliment, care-și desfac mărfurile pe nimic. Țara se vinde la licitație: „Care dă mai mult?” Până în cele din urmă, aici ne va duce DEMOCRATIA.

În România, de la război încoace în special, DEMOCRATIA ne-a creat, prin acest sistem de alegeri, o „elită națională” de româno-evrei, având la bază: nu vitejie, nici iubire de țară, nici jertfă, ci vânzarea de țară, satisfacerea interesului personal, mita, traficul de influență, îmbogățirea prin exploatare și furt, hoția, lașitatea, adică doborârea adversarului prin intrigă.

Această „elită națională”, dacă va continua să ne conduce, va duce la desființarea statului național român.

Deci, în ultimă analiză, problema care se pune astăzi poporului român și de care depend toate celelalte, este înlocuirea acestei elite cu o elită națională, având la bază: virtutea, iubirea și jertfa pentru țară, dreptatea și dragostea pentru popor, cinstea, munca, ordinea, disciplina, mijloacele loiale și onoarea.

Cine să facă această înlocuire? **Cine să fixeze noua elită la locul ei?**

Răspund: oricine în afara de mulțime. Admit oricare alt sistem în afara „democrației”, care văd că mă omoară sigur pe mine, poporul român.

Noua elită românească și orice elită din lume trebuie să aibă la bază principiul SELECTIUNII sociale. Adică în mod natural se selecționează din corpul naționii, adică din marea masă sănătoasă a țărănimii și muncitorimii, permanent legată de pământ și de țară, o categorie de oameni cu anumite însușiri, pe care apoi și le cultivă. Ea devine elita națională. Aceasta trebuie să conducă o națiune.

Când poate fi sau când trebuie consultată o mulțime?

În fața marilor hotărâri care o angajează. Pentru a-și spune cuvântul, dacă poate, dacă nu poate, dacă e pregătită sufletește sau nu. I se arată cărarea și i se cere să răspundă dacă se simte în stare să meargă pe ea. Este consultată asupra sortii sale. Aceasta înseamnă

consultarea poporului. Nu înseamnă alegerea elitei de către popor.

Dar repet întrebarea: **cine fixează pe fiecare a locul său, în cadrul elitei, și cine cântărește pe fiecare?** Cine constată selecțione și dă consacrare membrilor elitei noi?

Răspund: elita precedentă.

Aceasta nu alege, nu numește, ci consacră pe fiecare la locul pe care să a ridicat singur prin capacitatea și valoarea lui morală.

Consacrarea o face șeful elitei, consultându-și elita.

Deci o elită națională trebuie să aibă grija de a-și lăsa o elită moștenitoare. O elită înlocuitoare. Dar nu bazată pe principiul eredității, ci **numai pe principiul selecționii sociale** aplicat cu cea mai mare strictețe. (...)

După principiul selecționii sociale, primenită neconenit cu elemente din adâncurile nației, o elită se păstrează totdeauna viguroasă.

Greșeala istorică a fost aceea că acolo unde s-a creat o elită bazată pe principiul selecționii, aceasta a părăsit de a doua zi principiul care i-a dat naștere, înlocuindu-l cu principiul eredității și consacrand sistemul nedrept și condamnat al privilegiilor din naștere.

Ca o protestare împotriva acestei greșeli, pentru înălțurarea unei elite degenerate și pentru abolirea privilegiilor din naștere, s-a născut DEMOCRATIA.

Părăsirea principiului selecționii a dus la o elită falsă și degenerată, iar aceasta a dus la rătăcirea DEMOCRATIEI.

Principiul SELECTIUNII înlătură deopotrivă și principiul electiunii și principiul eredității. Ele nu pot sta împreună. (...) De asemenea, dacă ne servim de selecționa socială, nu are ce căuta ereditatea. Aceste două principii nu pot merge împreună decât dacă moștenitorul corespunde legilor SELECTIUNII.

Dar dacă o națiune nu are o adevărată elită, prima care s-o poate fixa pe a două?

Răspund printr-o singură frază, care cuprinde un adevăr indisputabil: în cazul acesta elita se naște din război cu elita degenerată sau falsă. Tot pe principiul selecționii.”

Așadar, în rezumat, rolul unei elite este: De a conduce o națiune după legile vieții unui naam.

De a-și lăsa o elită moștenitoare bazată nu pe principiul eredității, ci pe acela al selecționii, căci ea cunoaște legile vieții și poate judeca întru cât persoanele se conformează prin aptitudini și știință acestor legi. **Ca un grădinăru care își va conduce grădina sa și va avea grija ca înainte de a muri să-și lase moștenitor, înlocuitor. Căci el este singurul care poate să spună cine dintre toți cei cu care lucrat este cel mai bun pentru a-i lua locul și continua opera sa.**

Pe ce trebuie să se întemeieze o elită:

- Curățenia sufletească;
- Capacitatea de muncă și de creație;
- Vitejia;
- Viață aspiră și războire permanentă cu greutățile așezate în calea neamului;
- Sărăcie, adică renunțarea voluntară de a acumula averi;
- Credința în Dumnezeu;
- Dragoste.

(continuare în numărul viitor)

Pagini realizate de Cuibul "Vestitorii"

Spiritualitate DESPRE REÎNCARNARE

De unde a ieșit această idee de a se crede că sufletele oamenilor după moarte se duc în alte trupuri, de oameni sau de dobitoace?

De unde a ieșit această rătăcire că omul moare de multe ori?

O dată moare omul cu trupul său și o dată va fi învierea morților: "Nu vă mirați de aceasta, că vine ceasul în care toți cei din morminte vor auzi glasul Lui. Si vor ieși cei ce au făcut cele bune întru învierea vieții, iar cei ce au făcut cele rele întru învierea osândirii" (Ioan 5, 28-29). Reiese clar că în ziua Judecății de Apoi toate trupurile vor învia, unindu-se cu sufletele lor, pentru a primi răsplata după credința și faptele pe care le-au avut în timpul existenței lor pământești.

Și dacă în această existență pământescă ar trece prin mai multe trupuri, începând cu această zi a invierii, în care trup va rămâne sufletul?

Oare va putea sufletul să fie în același timp în mai multe trupuri?

Dar ce se va întâmpla cu trupurile rămase fără suflet, pentru că după învățătura adeptilor reîncarnării se înțelege a fi mai multe trupuri decât suflet?

Budismul și hinduismul afirmă că sufletul este nemuritor (ceea ce poate fi considerat ca un pas spre adevăr), dar că sufletul poate trece din trup în trup, și chiar că se poate transforma din fire rațională în animal – ceea ce este denaturare. Cu acești oameni se întâmplă ceea ce zice Duhul Sfânt: "Iar omul în cinste fiind n-a priceput, alăturatu-s-a dobitoacelor celor fără de minte și s-a asemănărat lor" (Psalmul 48, 12).

Stim că toate popoarele lumii se vor judeca de Hristos, dar nicăieri nu scrie că ne va judeca Budha sau Krishna sau alți idoli și slujitorii demonici, și că vom fi întrebăți de aceștia pentru cele ce am greșit în această viață!

Stim din Sfânta Scriptură că toți vom sta înaintea divanului lui Iisus Hristos la înfricoșată Judecăță de Apoi ca să dăm seama de ceea ce am lucrat prin trupul pe care îl avem, și nu prin alte trupuri, cum hulesc cei înșelați de diavol! (Romani 14, 10; 2 Corinteni 5, 10)

Nu aflăm în toată Sfânta și Dumnezeiasca Scriptură vreun loc în care să se scrie că noi după moarte vom da seama de cele ce am făcut în mai multe vieți prin care am trecut pe acest pământ, ci numai prin acest trup cu care ne-am naștut și am trăit în lume.

Mântuitorul nostru IISUS HRISTOS ne arată unde merg sufletele oamenilor după moarte:

"Și a murit săracul și a fost dus de îngeri în sănul lui Avraam. A murit și bogatul și s-a înmormântat" "Și în IAD ridicându-și ochii săi, fiind în chinuri, el a văzut de departe pe Avraam și pe Lazar în sănul lui". (Luca).

Și în alt loc din Sf. Evanghelie se arată unde merg sufletele oamenilor după moarte: atunci când tâlharel cel de-a dreapta Mântuitorului, fiind și el răstignit, îi zicea lui Iisus: "Pomenește-mă, Doamne, când vei veni întră împărăția Ta", aude glasul Mântuitorului: "Adevărat grăiesc ţie, astăzi vei fi cu Mine în RAI" (Luca 23, 42-43).

Lată deci unde merg sufletele oamenilor drepti și ale celor păcătoși, după moarte: în RAI, acolo unde au mers Lazar și tâlharel care s-a pocăit de păcatele sale, sau în IAD, unde a mers bogatul cel nemilosiv.

In toată învățătura Scripturilor și a Evangeliei lui Iisus Hristos, în învățăturile sfintilor Apostoli, ale sfintilor Părinti, nu găsim vreo mărturie despre existența reîncarnării, despre această nebunie, rătăcire și păgânătate.

Care din acești oameni ai lui Dumnezeu (Patriarhii, Adam, Noe, Avraam), care au fost sfinti văzători de Dumnezeu, a lăsat vreo învățătură că sufletele oamenilor după moarte vor intra în alte trupuri spre a se curăță de păcate?

... omul merge la locașul său de veci... și ca pulbere să se întoarcă în pământ cum a fost, iar sufletul să se întoarcă la Dumnezeu, Care l-a dat? (Eclesiastul 12, 5 și 7).

Lată ce zice și prorocul Iezuchiel despre învierea morților: "Așa grăiește Domnul Dumnezeu oaselor acestora: lată Eu voi face să intre în voi duh și voi

veți învia. Voi pune pe voi vine și carne va crește pe voi; vă voi acoperi cu piele, voi face să intre în voi duh și veți învia și veți ști că Eu sunt Domnul... Deci am proorocit eu, cum mi se poruncise" (Cap. 37).

Dreptul lov zice: "Dar eu știu că Răscumpărătorul meu este viu și că El, în ziua cea de pe urmă, va ridica iar din pulbere această piele a mea care se destrămă" (Cap. 19, 25).

Și proorocul Isaia spune: "Morții Tăi vor trăi și trupurile lor vor învia" (26, 19).

Oare Dumnezeu, creând pe om după chipul și asemănarea Sa, l-a creat ca să-l nimicească, să-l distrugă, să-l piardă pe undeva prin univers, ori să-l dăruiască viață veșnică, să-l mântuiască?

Noi credem că l-a creat ca să se bucure și el, omul, de bunătatea și dragostea dumneziească, numai ca omul să dorească acest lucru și că stă în puterea sa să se și nevoiască, căci Dumnezeu nu duce cu forță pe om în rai.

Nu pentru noi a venit Hristos, Fiul lui Dumnezeu, pe pământ, și a pătimit și a înviat? "Și dacă Hristos n-a înviat, zadănică este atunci propovăduirea noastră, zadănică și credința voastră" (1 Corinteni 15, 35-38; 15, 14).

Câtă nebunie este pentru un creștin să credă în aceste învățături pagâne tocmai astăzi, când Evanghelia lui Hristos a ajuns la toate neamurile!

Oare cei ce gândesc această nebunie nu-l aud pe SF. APOSTOL PAVEL care zice că o dată este dat oamenilor să moară, iar după aceea să fie judecată? (Evrei 9, 27).

Cu toate acestea, cei rătăciți de la adevăr, începând întălesul unor texte biblice, susțin că și ILIE s-ar fi întruptat în persoana Sf. Ioan Botezătorul: "Și dacă voiți să înțelegeți, el este Ilie, cel ce va să vină" (Matei 11, 14).

Da, este adevărat că despre Sfântul Ioan Botezătorul s-a scris că "va merge înaintea Domnului cu duhul și cu puterea lui Ilie" (Luca 1, 17), dar nu că se va încarna în el Ilie Prorocul, ci că Ioan Botezătorul a venit cu râvna și credința prorocului Ilie, fiindcă Ilie va veni înainte de venirea a doua a Domnului: "Ilie într-adevăr va veni și va așeza toate la loc" (Matei 17, 11).

Va veni marele proroc Ilie mai înainte de sfârșitul lumii, în timpul lui Antihrist, dar nu cu alt trup, ci cu trupul lui cu care a fost înălțat la cer, în car și cu cai de foc, așa cum l-a văzut Elisei (4 Imp. 2, 11-12).

Așadar și Sf. Ioan Botezătorul a venit cu credința și cu râvna lui Ilie, dar nu cu alt suflet și trup, ci cu al său, cu care s-a naștut din Sfânta Elisabeta.

Intr-adevăr, ideile despre reîncarnare existau și în timpul Mântuitorului, dar nicăieri în Sfânta Scriptură nu întâlnim o aprobare a lor, ci doar adverarea Învierii și a Judecății (Apoc. 20, 11-15; 22, 12; Matei 25, 3-46; 1 Cor. 15, 12-22; 2 Petru 3, 7 s.a.).

Adeptii reîncarnării mai susțin că Biserica a scos din Sf. Scriptură citatele care vorbesc despre reîncarnare, și chiar Evanghelia lui Toma.

Dacă Biserica ar fi scos citatele care adeveresc reîncarnarea, atunci le-ar fi scos pe toate și nu ar fi lăsat nici aceste texte pe care le aduc acești "lupi îmbrăcați în piei de oaie".

Cât privește așa zisa "evanghelie" a lui Toma, faceți o comparație între aceasta și celealte Evangelii și cărți ale Noului Testament, și singuri veți observa totala deosebire care există între ele, pentru că nu sunt scrise în același duh al adevărului.

Câtă nebunie și rătăcire în capul vreunui om să creadă că Hristos, Mântuitorul nostru, ar fi înviat și S-ar fi proslăvit după învierea Sa cu alt trup și nu cu acela cu care S-a născut din Preacurata și Preafăntă Fecioară Maria! Avem atâtea dovezi despre patima și învierea lui Hristos Care S-a proslăvit în al Său trup și nu în altul.

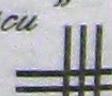
Acești oameni au ajuns la atâtă nebunie, și impreună cu satana, în ziua Judecății celei de Apoi, vor merge în muncile cele veșnice, după cum zice Sf. Apostol Iuda: "Iar pe îngeri care nu și-au păzit vrednicia, ci au părăsit locașul lor, l-a pus la păstrare sub întuneric, în lanțuri veșnice, spre judecata zilei celei mari... Aceștia însă defaimă cele ce nu cunosc, iar cele ce -ca dobitoace necuvântătoare- știu din fire, într-acestea își găsesc pieirea... Valuri sălbatiche ale mării, care își spumegă rușinea lor, stele rătăcioare, căroră intunericul intunericului li se păstrează în veșnicie... Iată, a venit Domnul cu zecile de sfinti ai Lui, ca să facă judecata împotriva tuturor și să mustre pe toți nelegiușii de toate faptele nelegiușilor lor în care au făcut fărădelege, și de toate cuvintele de ocără pe care ei, păcătoși, netemâtori de Dumnezeu, le-au rostit împotriva Lui".

Aceștia cu nimic nu se deosebesc de pagâni, de atei și de diavol, care se silesc să strice scripturile cele sfinte și adevărul din ele, și să ducă la rătăcire pe cei pe care îi pot înșela cu minciunile lor.

Deci tu, care prin Botez ai devenit fiul lui Dumnezeu după dar, dar dai creză acestor pagânătăți, te mai poți numi creștin? Iată cum prin ceea ce faci și crezi, tăgăduiești tocmai pe Creatorul tău. Aceștora li se potrivesc cuvintele SF. APOSTOL PETRU: "Aceștia însă, ca niște dobitoace fără de minte, din fire făcute să fie prinse și nimicite, hulind cele ce nu cunosc, vor pieri în stricăciunea lor... Părăsind calea cea dreaptă, au rătăcit... Aceștia sunt izvoare fără de apă și nori purtați fără de furtună, căroră li se păstrează, în veac, intunericul cel de nepătruns".

- Extras din site-ul www.sfaturiortodoxe.ro -

Pagina realizată de Cuibul "Aurel Ionescu"

Zig-zag pe mapamond

TUNISIA CELOR "1001 NOPTI" (III)

(continuare din numărul trecut)

Cel de-al treilea război punic, soldat cu înfrângerea cartaginezilor, a dus la distrugerea orașului din temelii, de către romani învingători. În locul lui a fost ridicat un oraș nou, **Cartagina romană**, din care au mai rămas ruinele Teatrului lui Hadrian (utilizate acum pentru un festival modern de arte, în luniile iulie și august), ruinele Termelelor lui Gorgilius, iar în Parcul Arheologic, un ansamblu de fundații, columne și statui.

În apropierea Cartaginei, pe o stâncă pe nume **Sidi Bou Said**, se află satul cu același nume, aflat sub egida UNESCO.

Prin labirintul de ulițe și alei străjuite de case vopsite numai în alb, cu modele în albastru, se află numeroase magazine cu suveniruri, restaurante destul de bune și cafenele, unde, stând la taciale, schimbi impresii despre călătoria făcută.

Într-o dimineață nu am făcut baie pe plaja din Sousse, ci în larg, la circa 2-3 km de litoral. Nu că aș fi fost un înotător de excepție, ci datorită faptului că m-am înscris la o croazieră, pe o ambarcațiune din lemn, cu catarg și pânze, aşa cum aveau în urmă cu peste 2500 de ani fenicienii, străvechi locuitorii ai Tunisului. Pentru 15 dolari am participat la această croazieră, staționând în larg timp de 3 ore, având astfel să fac numeroase sărituri în apa limpede asemenei cristalului. M-am delectat apoi cu o masă bazată pe pește și salate de legume, care s-a încheiat cu o muzică arabă și cu două dansatoare localnice, specializate în dansurile din buric.

După amiază am făcut altă excursie, la 80 km depărtare, la FRIGUIA. A meritat din plin deplasarea deoarece în această mică localitate se află o mare grădină zoologică, cu animale africane aflate în semilibertate (nu ca la noi, unde sunt închise în mici țarcuri sau chiar în cuști; cred că ar fi bine ca protecția animalelor să se facă simțită, ieșind din starea actuală, exclusiv declarativă).

După ce am văzut rinoceri, girafe, leu, şacali, pantere și, în bazinul cu apă, chiar o dresură de foc, după o deplasare de 30 de minute am fost duși la o crămă asezată cu degustări de vinuri tunisiene: bune, dar nu dau soiurile românești - cabernetul de Drăgășani, tămâioasa românească de Pietroasele și grasa de Cotnari, pe nici unul din vinurile nord-africane; nu este vorba de patriotism, ci de pură realitate.

Dar cea mai frumoasă excursie, lungă, pe parcursul a două zile pline, a rămas de neuitat fiindcă am mers sute de kilometri în DEȘERTUL SAHAREI, cu popasuri în mirificele oaze. O excursie unică, care te rupe de civilizație și te duce în tunelul timpului, cu două mii de ani în urmă. Prețul este, desigur, piperat, dar "verzișorii" cheltuiți nu au fost regretați.

La prima oră a dimineții, într-un confortabil autocar am pornit spre orașul EL JEM, aflat în drum spre orașul Sfax, al doilea ca mărime din Tunisia. În El Jem se află un extraordinar amfiteatru roman, construit în anul 230 d.Hr., cu o capacitate de 30.000 de locuri, unde se organizează de câteva ori pe an mari festivaluri folclorice.

De la El Jem începe partea extraordinară a lungii excursii: seșeaua nu mai merge paralel cu litoralul mediteranean, ci duce spre interiorul țării, arid, lipsit de vegetație, cu nopți friguroase și cu zile permanente caniculare, în care mercurul termometrului saltă la 50 de grade la umbră!

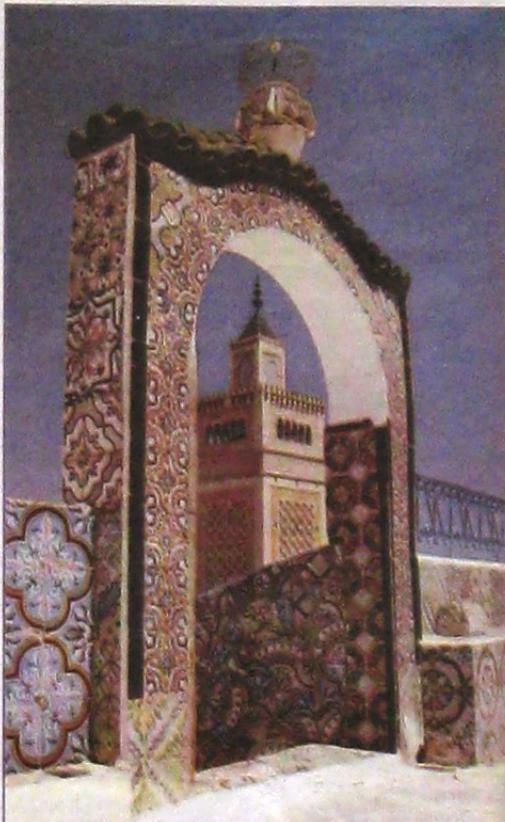
Cea mai importantă localitate este orașul sfânt pentru musulmani, KAIROUAN, al patrulea din lumea arabă, după Mecca, Medina și Ierusalim. Arabii cred că șapte pelerinaje la Kairouan constituie o binecuvântare, ca un pelerinaj la Mecca.

Aici a fost înființată prima școală religioasă a militanților sunniți, ai căror urmași fac azi mii de victime în rândul confrăților šiști din Irak - și viceversa.

Această localitate a fost centrul de rezistență împotriva eforturilor de laicizare a Tunisiului din anul 1960 ale fostului președinte Bourguiba care a încercat să anuleze lungul post al Ramadanelui - intenție nereușită însă.

Mouloud-ul, o celebrare a nașterii Profetului, este principalul festival de la Kairouan, atrăgând musulmani sunniți din toate colțurile lumii islamică. În timpul festivalurilor orașul este împodobit cu lumini și steaguri.

Orașul are nenumărate moschei seculare dar, ca european, nu ai voie să vizitezi nici una. Se pot admira numai pe din afară sau din fotografiile din

pliante turistice. Amintesc doar numele celor importante: **Moscheea Celor 3 Uși**, având deasupra lor minunate benzi de caligrafie cu versete din Coran; **Marea Moschee**, cu o mare curte (sahn) care poate găzdui chiar 50.000 de oameni, flancată de un minaret înalt de 35 m; **Moscheea Bărbierului**, una dintre cele mai frumoase din Africa de Nord.

Neavând posibilitatea vizitării obiectivelor arabe, am compensat vizitând obiective contemporane, mai aproape de sufletul nostru, youku-rile, piețele mici, care încântă simțurile, fiind pline de arome și culoare. Pictorul cubist Paul Klee prelindea că Kairouan i-a schimbat viața: "Culoarea a pus stăpânire pe mine, culoarea și eu suntem același lucru" susținea el în jurnalul său în 1914.

Pe străzile înguste și întortocheate, cu sute de magazine mici, am putut admira măiestria artizanilor tunisieni, materializată în tavi și ceainice din alamă, covoare țesute manual, obiecte de ceramică și articole de pielărie. Am mâncat în picioare o pâine franțuzească umplută cu cărnăți mesguez picanți, salată din legume și cartofi înăbușiti.

La marginea Kairouan-ului a început adevarata aventură, cunoscută și sub numele de "safari".

Am părăsit luxosul autocar cu aer condiționat și în mici grupuri de căte șase persoane ne-am îmbarcat în mașini de teren Toyota cu roțile de cauciuc neverosimil de late. Am înaintat în plin desert peste 500 km, trecând și coborând peste dunele de nisip roșu care creează o senzație deosebită amatorului de inedit și experiență exotică.

Convoaiele de turiști din toată lumea au admirat sălbăticia pustiului Saharei, au văzut "fata morgana", miraj care te face să crezi că ai în față un lac, precum și caravane de cămăi, oaze și palmieri.

Am ajuns după cca. 5 ore de escaladare a dunelor de culoarea aramei, la TOZEUR, aflat în apropierea graniței algeriene, cu o prosperitate

relativă care se datorează într-o mare măsură recoltei anuale de curmale și turismului. Un sfert de milion de palmieri alcătuiesc o priveliște formidabilă. Fiecare pom dă o recoltă de cca. 200 kg de curmale și au sexe diferite! (numai unul la o sută este masculin). Am înnoptat aici, la un hotel mare, cu bufet bogat assortat și la alegere, iar în toiu nopti am făcut baie într-un lac natural cu apă termală sărată. A fost ceva extraordinar!

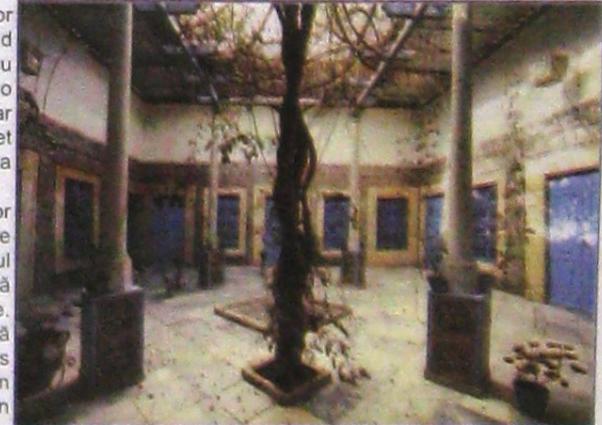
A doua zi dimineață am pornit din nou, cu câteva escale pentru a face baie în izvoare cu ape fierbinți și sulfuroase. Am ajuns și la o "mare interioară", "CHOTTE EL JERID", un lac sărat, imens de nu-i vedea malul opus. Aici am făcut o "croazieră" de două ore pe spinarea unei cămăi, fiind o "za" la lungul lanț de cămăi călărite de turiști. Mă repet: pentru mine, ca și pentru toți ceilalți, a fost o experiență unică. În plin desert am vizitat NEFTA, loc sfânt pentru musulmanii sufisti care vin în pelerinaj aici încă din sec. al IX-lea.

Localitatea are peste 150 de izvoare termale, unele au lângă ele scaune de odihnă săpate în roca dură a stâncilor.

Am ajuns și la MATMATA, un sat al trogloditilor, unde oamenii dorm și locuiesc în peșteri care, paradoxal, constituie o puternică atracție pentru cei care vor să evadeze pentru câteva ore din blocurile în care locuiesc. Cățiva întreprinzători au avut inspirația de a amenaja în câteva grote spațioase, hoteluri de două stele care au aer condițional și piscină, și care, firește, prin ineditul lor, sunt ocupate.

Am vizitat și satul TOJANE, cu un peisaj selens din crateră naturală, cu case din piatră și cu acoperișuri plate. Nu există străzi: s-a construit, datorită reliefului, cum și pe unde s-a putut. Cămăile în turme se află la tot pasul, ca și corturi mari, beduine.

Excursia de două zile a trecut repede și seara eram la hotelul El Karavan din Soussa.

Tunisia este o țară care trebuie neapărat vizitată: pentru european ineditul locurilor și al obiceiurilor localnicilor se completează cu confortul hotelurilor și calitatea serviciilor. Muzica arabă pop răsună în discotecile de pe faleză, iar în restaurante mâncarea din Tunisia este una din mariile plăceri ale vieții, aceasta îmbinând influențe mediteraneene orientale - couscous (renomata mâncare berberă din boabe de grâu fierte) cu fripturi din pește, legume, carne de miel, care fac să-ți lase gura apă, ca și baclavalele din foi umplute cu migdale zdrobite și înmunate în miere, ceaiul de mentă, limonadele dulci făcute din zeama unei lămăi întregi, inclusiv coajă care îi dă o aromă deosebită, sau siropul de migdale dulci, și amare. Minaretele unde muezinii cheamă de către ori pe zi la rugăciune pe musulmani, festivalurile folclorice dese în toate stațiunile turistice, nu se pot uita. Și cum nu am bani să vizitez exoticele Insule Fiji, probabil că în toamnă voi reveni în Tunisia.

Emilian Ghika

ITINERAR SENTIMENTAL CERNĂUȚI - HOTIN (III)

(continuare din numărul trecut)

Cel mai frumos și cel mai original mormânt este cel al lui Zaharia Voronca, având un stejar mare și vînător numit "Detrunchiatul", reprezentând istoria "pe viu" a Moldovei istorice și unice: din partea stângă a stejarului se desprinde o ramură mai subțire pe care este însemnat "1775" – anul când a fost răpită Bucovina, iar din partea dreaptă a trunchiului pornește o ramură mai groasă pe care se poate citi: "1812" – anul răpirii Basarabiei; un lanț mare și greu reunește cele două ramuri desprinse din trunchi, iar la mijloc este scris: "1918" – anul revenirii la patria-mamă a ținuturilor smulse de imperiile vecine, austriac și rus.

Am plecat trist din Cimitirul Central al Cernăuțului nu atât din cauza atmosferei de reculegere, specifică unui loc de odihnă veșnică, ci din cauza profanării mormintelor românilor care au fost înmormântați aici la începutul secolului trecut: monumente din marmură neagră, pe a căror lespeze era trecut cu litere aurii numele decedatului, au fost vandalizate. Conducerea cimitirului a permis, decenii la rând, ca cei cu funcții de răspundere politică și administrativă să șteargă inscripțiile celor de drept îngropăți aici și să se treacă cu caracter chirilic numele "noilor proprietari" în humați, osemintele vechilor deținători fiind aruncate cine știe unde sau incinerate. Barbarie! Ești uluit când pe crucea de marmură vezi acum secera și ciocanul, și fotografia lui Volodia înscrutat, specifică unui comsomolist!

Alte numeroase monumente unde își dorm somnul de veci români bucovineni, deși părăsite, nu și-au schimbat, din fericire, proprietarii - astăzi la protestul energetic al Comunității Românești - dar lipsa mijloacelor materiale pentru a le reface se simte de plin; totuși este un pas important în conservarea acestor chintesențe de opere de artă, unele pe care nu le găsești nici în cimitirile renomate din Paris și Viena. Cu certitudine astăzi, în toată România nu se mai găsește un constructor ingenios de cavouri, asemenei celor de acum o sută de ani. Trăim în epoca cimentului și a fierului forjat, elementele de bază ale kitch-ului, nu?

Cernăuțul are numeroase biserici, care mai de care mai frumoase, ortodoxe, romano-catolice, greco-catolice, bine întreținute, curate, unde odinioară se făceau slujbe atât în limba română cât și în germană, polonă, rusă. Acum numitorul lor comun este slujba numai în limba ucraineană, cu multă pompă și coruri emoționante. Limba rusă a fost eliminată - am mai spus că ucrainenii sunt foarte naționaliști, nu cedează nimic, își văd hotărâți de ceea ce și-au propus să realizeze.

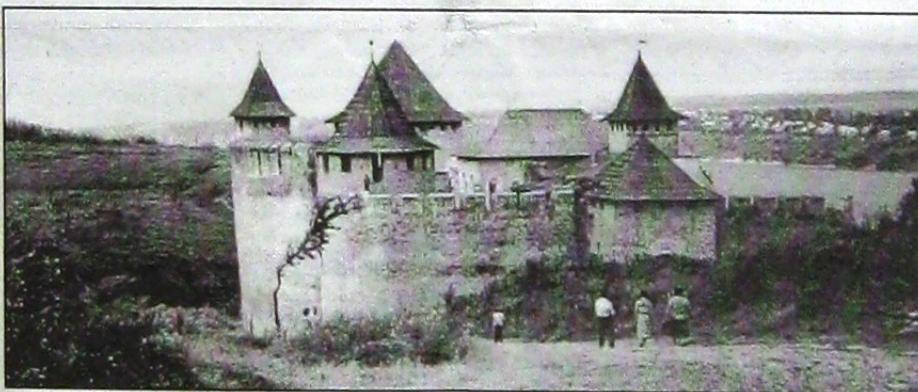
Un drum în pantă coboară spre gară. Amintesc de aceasta pentru că este un splendid monument de artă, așa cum sunt cele de la Burdujeni și Ițcani, de lângă Suceava, construite tot înaintea primului război

mondial. În fața gării se află un monument oribil: primul tanăr sovietic care a "eliberat" capitala Bucovinei în aprilie 1944... Poate că între timp o fi fost dus la depozitul de fier vechi... Bine s-ar fi făcut! Nu îmi dau seama de ce istoricii comuniști ruși au folosit sintagma de "oraș eliberat", întrucât nu s-au dus lupte grele aici, ci trupele române și germane s-au retrăs în mod pașnic, ocrotind astfel frumosul oraș de distrugere și de transformarea într-un morman de ruine. (În schimb, sovieticii, la retragerea lor din Chișinău, din iulie 1941, au dinamitat și incendiat orașul!)

În încheierea descrierii orașului voi relata despre locul unde se vorbește cel mai mult românește: nu la cele 2-3 camere mici, improvizate, unde își desfășoară activitatea Comunitatea Românească - care, spre laudă ei, este foarte activă, și are în frunte doi oameni minunați: academiciana Alexandrina Cernov și poetul Vasile Tărăteanu, care se zbat mult dar și reușesc în ceea ce fac, deși li se pun fel de fel de obstacole de către autoritățile locale ucrainene; închei paranteza și revin unde mă oprisem: este vorba de Biserica Sf. Nicolae, o splendoare, unde duminica și de sărbători nu ai loc să arunci un ac, așa de mulți credincioși vin; aici se vorbește o limbă curat românească, bogată, fără nici un accent ucrainean sau rusesc. Biserica este îngrădită, înaltă, albă, cu acoperișul albastru, cu turlele aidoma celor ale Mănăstirii Argeșului. Pe catapeceteasmă se pot observa lesne stemele provinciilor istorice românești, iar la intrare, în pisania de pomenire a ctitorilor bisericii se spune: "S-a zidit și s-a terminat în anul 1939, pe vremea domniei regelui Carol al II-lea al României".

Cernăuțul a fost punctul de plecare spre toată Bucovina de Nord.

HOTIN

Am făcut de două ori o excursie la Cetatea Hotin și în orașelul cu același nume. Prima dată cu o delegație mai numerosă, printre cei prezenti aflându-se și două fețe bisericești, cea mai reprezentativă fiind aceea a Episcopului Sucevei și Rădăuțului, Pimen. Am traversat podul de peste Prut și după cca. o oră am ajuns la Hotin.

Până în 1940 județul cu același nume, precum și

județele din sud, Cetatea Albă și Ismail, făceau parte din Basarabia (actualmente Republica Moldova); au intrat în componența Ucrainei în aug. 1940.

Județul Hotin era mare, având o suprafață de 3782 km², cu specific pur agrar.

Orașul Hotin, dacă îl pot numi așa, întrucât este o comună mai dezvoltată, părea pustiu la ora prânzului, când am ajuns: nici un om pe stradă și nici în curțile gospodarilor. Casele mici, prăvălioarele modeste, cu o gamă restrânsă de mărfuri, parcă te indispuieaza.

Centrul cred că este ca pe timpul românilor, totul este încremenit în timp: mica biserică Sf. Nicolae, atribuită lui Ștefan cel Mare, vopsită în albastru (și în care nu cred să încapă 100 de credincioși), parcă ce o înconjoară, liniștit, cu vegetația neîngrijită.

Există însă și ceva contemporan, specific regimului comunist sovietic: în fața bisericii se află un basorelief aidoma celui din Tatar Bunar (despre care am scris într-unul din numerele trecute), în fața căruia azi nu se oprește nimeni. Hodoșenia reprezintă "revolta populației" din anul 1920 împotriva trupelor române, figuri încrâncenate ce arată pumnul ridicat. Există și o placă pe care sunt trecute numele "eroilor" care și-ar fi dat viața pentru "libertate", dar, deși stau bine la capitolul Istoria Românilor, nu am auzit de "mareea revoltă" a hotinenilor. Propaganda comunistă se bazează pe minciuni și ignorarea realității, care făceau parte din arsenalul ideologic stalinist.

Din centrul Hotinului un drum coboară în pantă și te duce la malul Nistrului, unde se află **CETATEA**. De la mică depărtare pare înaltă și semeată, fiind piatră de hotar. Am avut un sentiment de satisfacție când am văzut că a fost restaurată de autoritățile ucrainene, că arată bine, ca și Cetatea Albă, despre care am mai scris.

Porțile de la intrare sunt strâmtă, dar groase, mici tuneluri lungi de 7-8 metri.

Cetatea Hotinului a fost zidită de **Alexandru cel Bun**, către anul 1400.

Istoricii ucraineni atribuie înălțarea cetății unor cneji slavi, ca să stea stăvila invaziei tătarilor... Păi dacă așa ar fi stat lucrurile, de ce Cetatea Hotinului nu s-a zidit pe malul stâng al râului, întrucât numai pe acolo năvăleau tătarii, în spate neexistând nici un pericol din partea românilor, Nistrul fiind o barieră naturală în calea agresorilor, nu?! Vorba cîntecului: "Hotine, Hotine / Păzește-te bine / Că tătarul vine / Cu oastea spre tine!"

(continuare în numărul viitor)

Emilian Georgescu

S-A VEŞTEJIT ȘI SE USUCĂ PODUL DE FLORI DE PESTE PRUT

(contin. din pag. 5)

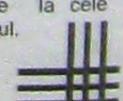
Fiuul președintelui Republicii Moldova, Oleg Voronin, este cel mai bogat om din cea mai săracă țară din Europa, fiind suspectat că s-a îmbogățit sub protecția tatălui său. Presa străină relatează că veniturile lunare înregistrate de Oleg Voronin din importurile de gaze naturale și petrol, alcool, țigări și alte produse, în baza unor contracte guvernamentale, se ridică la cca. 30 de milioane de dolari. Pe de altă parte, în Republica Moldova se înregistrează probleme la capitolul drepturile omului. În raportul Departamentului de Stat al SUA sunt menționate corupția din justiție și poliție, precum și violența în societate, exploatarea copiilor, traficarea femeilor pentru a fi exploataate sexual.

Acordarea cetățeniei române moldovenilor a avut un puternic impact, înregistrându-se peste 800.000 de cereri la ambasada noastră din Chișinău. Cozile imense din fața ghișeelor de primire a actelor necesare a determinat guvernul român să solicite deschiderea a două noi consulaturi în orașele Bălți și Cahul, cerere aprobată inițial dar apoi refuzată pe motiv că acest lucru nu este în clipa de față necesar.

În schimb, Vladimir Voronin a propus ca și Republica Moldova să acorde la rândul ei cetățenia românilor care ar dori acest lucru. Eu unul aș face cerea imediat; mai mult: aș face și o propagandă în acest sens: am avea drept de vot la alegerile viitoare și deci putem avea un rol în desemnarea liderilor de peisaj, români și buni patrioți, nu ruși sau bulgari cu trecut de nomenclaturi comuniști. Și de aici

până la unire pasul s-ar face mai rapid și ar fi, desigur, mai mic. Și ca să foloseșc o expresie marxistă, "tovarășul Vladimir Voronin va fi aruncat în lada de gunoi a istoriei". Nu-l va regreta nimeni pe liderul guraliv și cameleonic al celui mai sărac stat european, unde venitul cel mai mare la bugetul țării îl aduc cei peste un milion de moldoveni care munesc pe toate meridianele Europei.

P.S.: BBC a difuzat stirea că la Chișinău poliția a reținut mai multe persoane care au participat la acțiuni de aniversare a 89 de ani de la Unirea Basarabiei cu România, în 28 martie 1918. Printre acestea s-au numărat și politicieni și ziariști de la posturile Pro TV și DTV. Comentariile la cele relatate de BBC cred că nu și mai au rostul.

Corespondență

SÖRÖS ȘI "NOUA ORDINE" MONDIALĂ (II)

(continuare din numărul trecut)

CINE ESTE GEORGE SÖRÖS ?

Este fiul scriitorului evreu de limbă esperanto, Tivadar Sörös. S-a născut în Ungaria, la Budapesta, în 12 aug. 1930, într-o familie de evrei bine ancorată în lumea banului și a intereselor.

În 1944, când armata germană ocupase Ungaria horthystă, înlăturându-l pe Horthy, transformând-o în Ungaria szalazsistă (după numele - conducătorului partidului maghiar filo-

german, de orientare nazistă, "Crucile cu săgeți", ajuns conducător al țării), el avea doar 14 ani. Familia sa o ducea destul de bine căci bunicul său îndeplinea o funcție oficială în stat: SUPRAVEGHEA ȘI COLABORA LA CONFISCAREA PROPRIETĂȚILOR EVREIEȘTI, ceea ce deschidea calea unor frumoase posibilități de îmbogățire.

Adolescent fiind, în timpul războiului, sub ocupație germană deci, Sörös a participat la schimburi valutare ilegale, dobândind de timpuriu pricere și pasiune pentru speculațiile financiare.

Când germanii au preluat, efectiv, conducerea Ungariei, în 1944, spre deosebire de alte familiile evreiești care au fost deportate de către horthysti sau de către armata germană în colaborare cu szalazsistii, familia Sörös s-a salvat colaborând cu regimul nazist.

Situată s-a schimbat după ocuparea Budapestei de către sovietici și instalarea regimului comunist ce a urmat ocupației germane: mulți evrei și-au adus aminte atunci că familia sa supervizase confiscarea averilor lor, fiind, deci, COLABORAȚIONIȘTI AL REGIMULUI HORTHYST / SZALAZSIST, situație de care profitaseră din plin. În consecință l-au denunțat autorităților sovietice pe bunicul său (care a și fost arestat); se spune că de aceea George Sörös ar fi rămas, pentru toată viața, un anticomunist și, mai ales, un "notoriu antisovietic".

În 1947 Tânărul Sörös s-a hotărât să plece și să rămână în Marea Britanie. El s-a integrat rapid în comunitatea evreiască londoneză și, fără a duce grija banilor, din 1947 până în 1952 este student la "London School of Economics", unde reușește să intre în grăile doctrinarului Karl Popper, primul teoretician al "societății deschise" (open society).

În aceeași perioadă Sörös a fost cooptat în mare finanță mondială a bancherilor evrei, fiind cu adeverat inițiat într-o societate secretă al cărui soldat fidel, și mai apoi stâlp, a devenit.

Astăzi, Sörös este o figură proeminentă a marilor organizații ale "Noii Ordini Mondiale": "Council of Foreign Relations", "World Economic Forum" (tentacul al grupului Bilderberg), "Human Right Watch" și altele.

Din 1956 Sörös se stabilește la New York, pe Wall Street, unde a promovat formula "fondurilor anonoime", despre care scria: "Fonduri secrete imense, stocate în locații off-shore, pot produce căștiguri astronomice."

În 1969 el organizează primul "Quantum Fund", pe care îl lansează în speculații financiare de succes, o mare parte din sumele astfel căștigate fiind investite în "proiectul societății deschise". La început "Quantum Fund" era administrat de reprezentanți ai lordului Jacob Rothschild (cel mai important reprezentant al finanțelor evreiești).

Sörös mai face parte din "Carlyle Group", unul din grupurile oculte financiare.

Prin scheme inedite de speculații financiare, ajunge în scurt timp miliardar. Companiile sale încep să controleze proprietăți din Argentina, Brazilia, Mexic, precum și bănci din Venezuela (al V-lea producător mondial de petrol), etc. El este "omul de

paie" al concernelor bancare anglo-franceze ale Rothschild-zilor.

Unul dintre principalele roluri ale lui Sörös, rezervat lui de către ocazia mondială a Rothschild-zilor, este acela de agent de influență și finanțator, la nivel planetar, pentru promovarea "economiei de piață" și pentru globalizare, prin "spargerea" piețelor în favoarea transnaționalelor.

Legătura între Rothschild și Sörös se ține prin oameni-cheie (un exemplu: eyreul Richard Katz).

În 1987 George Sörös l-a salvat de la faliment pe actualul președinte al S.U.A., George W. Bush, achiziționând de la acesta compania de exploatare petrolieră "Harken Energy Corporation", aproape falimentară. Bush a încasat, cu această ocazie, un miliard de dolari.

La 16 sept. 1992 Sörös a dat o lovitură speculațivă Angliei, căștigând, în câteva minute, peste un miliard de lire sterline.

În 1997 a fost acuzat că a distrus, prin schemele sale financiare, economia Thailandei.

Același scenariu avea să-l aplice și în Malaezia.

Chinezii aveau să-l poreclească pe Sörös "crocodilul" datorită insăjiașabilei sale pofte de căștiguri financiare. Autoritatea de la Beijing acuzaseră, în 1987, fundația lui Sörös din China, "Fund for the Reform and Opening of China" că ar avea numeroase legături secrete cu C.I.A.

În 1994 a început să investească în Europa de Est în domeniul comunicărilor, în special.

Ceea ce știm astăzi ca fiind "Revoluția trandafirului" din Georgia (2003), "Revoluția portocalie" din Ucraina (2004) - finanțate de George Sörös și organizate de "Open Society Institute" (O.S.I.), "National Endowment for Democracy" (N.E.D.), "National Democracy Institute" (N.D.I.) și "Freedom House" din S.U.A. - au impus un nou tip de "mișcare de tineret", testată, timp de peste 30 de ani, de institute specializate în "arhitectura socială" din Statele Unite și Marea Britanie. Ajutate de mijloacele moderne de telecomunicație, "mișcările de tineret" au devenit nucleul de stradă al loviturilor de stat "pașnice".

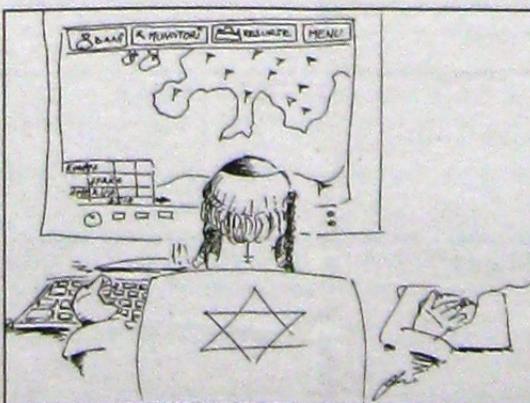
George Sörös își asumă public identitatea evreiască, fiind activ implicat în viața marilor organizații evreiești - mai ales cele americane.

Și în cazul acțiunii sioniste, fiind **unul dintre cei mai mari promotori ai intereselor iudaice în lume**, el este partizanul acțiunii discrete, de tip conspirativ, manipulator.

De altfel, strategiile imaginante de Sörös și de "noua stângă" a S.U.A. (cei cu "corectitudinea politică") nu se bazează pe violența vizibilă în schimbările de regim sau în orice alt tip de acțiune, deoarece vizează atragerea și manipularea "opiniei publice internaționale", astfel încât opțiunea pentru o potențială intervenție militară din afară (străinătate) să pară legitimă, în cazul în care revoluțiile "de catifea" - "trandafirii" sau "portocalii" - ar fi reprimate de către autoritățile statului vizat.

UNIVERSITATEA SÖRÖS - PEPINIERĂ DE CADRE

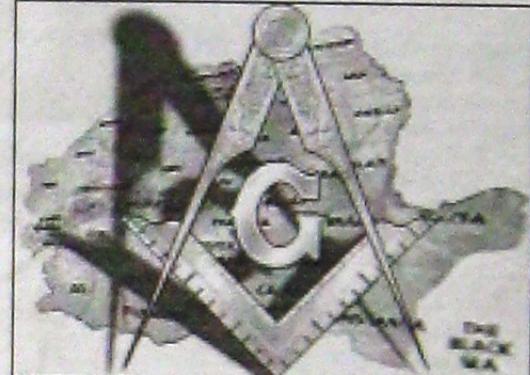
În 1992 George Sörös fondează la Budapesta CENTRAL EUROPEAN UNIVERSITY (Universitatea Central - Europeană) acreditată de S.U.A.. Aici se

formează cadre în spiritul "societății deschise" (adică, pe românește, **cozile de topor ale ocului mondial**), cadre racolate din Europa, inclusiv România, și foata U.R.S.S.

Corpul profesoral este format, în mare majoritate, din **profesori evrei** (80%), dar și maghiari (20%), limba de predare fiind însă engleză. Aceștia afirmă că aici este "locul în care se pregătesc elitele **noilor democrații**".

Este singura universitate din Europa - poate chiar din întreaga lume - ai cărei studenți sunt cu toții bursieri; bursa acordată ajunge nu doar pentru finanțarea studiilor, ci și pentru acoperirea cheltuielilor de cazare, masă și transport urban, precum și pentru asigurarea unei sume de 100 USD,

lunar, ca bani de buzunar.

Cei atrași aici trebuie să se numere printre cei mai buni absolvenți ai unor instituții de învățământ superior din țara lor, din toate domeniile.

Aici se află cca. 1000 de studenți, provenind din 58 de țări ale lumii (majoritatea fiind din țările central și est europene), care sunt monitorizați cu atenție, încă de la început, pentru a li se alcătuie un **profil psihologic complet ce rămâne în baza de date a conducerii universității**. Ei sunt **supravegheati și studiați**, tot de către unii dintre ei, până și în restaurantele din Budapesta.

Grupul cel mai mare de studenți provine din ROMÂNIA (peste 15% din totalul studenților).

Universitatea lui Sörös oferă doctoranzilor săi și un stagiu de un semestru la una dintre mariile universități ale lumii (precum Oxford, Princeton, Harvard, Yale), dar și o înregimentare obligatorie ca membru al "Pactului de Stabilitate pentru Sud - Estul European".

Închei repetând ceea ce am mai scris și rândul trecut: avem obligația și datoria morală să apărăm credința strămoșească și neamul românesc în fața invaziei membrilor sau doar simpatizanților "sinagogii satanei", adică ai dușmanilor milenari ai creștinismului!

Dacă noi, români, nu luptăm să ne apărăm credințele pe care Dumnezeu ni le-a dat, suntem vinovați și singurii responsabili de toate cele ce vor urma, dacă urmășii noștri nu vor mai avea un loc sub soare în țara lor, România!

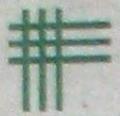
Este timpul să spunem ADEVĂRUL și să facem LUMINĂ, chiar dacă pentru asta va trebui să ne jertfim!

Este mai bine să murim luptând, decât să ne ducem viața cu capul plecat sub jug. **Și să nu uităm imnul nostru național: "<<Viața în libertate, ori moarte!>> - strigă tot!"**

Bibliografie:

- Vladimir Alexe - "Revoluția portocalie";
- Cornel Dan Niculae - "Războiul nevăzut - III" - Ed. Carpathia, 2006.

Emanuel Stefanu, Craiova

Posta Redacției

Revista se difuzează la chioșcurile RODIPET din BUCUREȘTI și din toate reședințele de județ ale țării (precum și în alte localități).

ABONAMENTE PE ADRESA:

NICOLAE BADEA (secretar redacție)
STR: VLAICU VODĂ NR. 23, BL. V39, AP. 37,
SECT. 3, BUCUREȘTI, Tel.: (021) 322 3832

Jean Bukiu - Chicago: Valorosul, inimousul, activul și îndrăgitul camarad Nicolae Badea Petrescu, a fost ales în unanimitate și cu aplauze ca șef al Senatului Legionar, de către Consiliul de Conducere al acestui Senat. Dr. Șerban Milcoveneanu, cel căruia îi revenea de drept succesiunea la șefie după trecerea în veșnicie a regrețatului Ioan Nelu Rusu, cu modestie, a preferat să se încredințeze șefia următorului de pe listă (la reînființarea Senatului Legionar în țară după 1989, s-a stabilit o listă de succesiuni ai dr. Ionel Zeana). Dr. Șerban Milcoveneanu nu numai că este membru al Senatului Legionar, ci face parte din Consiliul de Conducere a acestui Senat, astfel încât sugestia ta de a-l numi "senator de onoare" (?) nu are obiect.

Daniel Șinea - Alba Iulia: Repet, poate, ceva ce am mai scris, dar, din păcate, se impune: nu știu ce înțelegeți dvs. prin noțiunea de "simpatizant" al Mișcării, dar vă comunic care este sensul real: să ajută efectiv Mișcarea cu ceea ce poți, să dovedești prin fapte ceea ce declară, nu să te mulțumești să participe de căteva ori pe an la comemorări sau să te emoționezi când citești despre legionari! A fi simpatizant al Mișcării nu înseamnă doar să nu o ignori sau să n-o calomniezi, ci să încerci să ajută efectiv. Nu de sugestii ducem lipsă, ci de un număr mai mare de oameni care să pună umărul la treabă. Am primit destule sugestii până acum, dar nimici dintre cei care au dat sugestii n-a oferit un ajutor cât de mic pentru realizarea sugestiei lui!

Silviu Tărlea - Bistrița: Prof. Ion Sân-Georgiu care a făcut parte din așa-zisul guvern din exil de la Viena al lui Sima, era un politician cuzist. Căpitanul intenționa chiar să-l dea în judecată pentru calomnie, notând în Circulara nr. 119 / 1937: "Îl voi ține minte, precum și voi, legionari, veți ține minte pe toți aceia ce au îndrăznit să vă acopere cu nōrī ca să nu vadă țara carnea vie a rănilor voastre." Horia Sima însă, deși avea cunoștință despre aceasta, după cum scrie în cartea "Guvernul național român de la Viena", nu a lăsat cont de spusele Căpitanului (a căta oară?!), ba chiar l-a cooptat în guvern, apoi l-a numit și purtătorul său de cuvânt, deși Sân-Georgiu nu făcuse absolut nimic între timp pentru a dovedi că nu era un dușman al Legiunii și un om fără caracter - așa cum îl etichetase (întemeiat și public) Căpitanul. În 1950 Sân-Georgiu a făcut pe mesagerul ducând la Buletinul "Danubian Press" declarația lui Sima prin care acesta anunță că "Mișcarea Legionară nu va reapărea în formă în care a existat până acum".

Ludovic Udroiu - Găești: Într-adevăr, există o lucrare simfonică dedicată Căpitanului: se numește "Codreanu" și a fost compusă de Bălan. Premiera a avut loc în 1945 în renumita sală "Beethoven Halle" din Berlin, în interpretarea Filarmonicii din Berlin conduse de maestrul Furtwangler. Din păcate, însă, nu avem nici măcar partitura, necum înregistrarea.

Sabin Tămășoi Sf. Gheorghe: F. D. C. este prescurtarea Frăților de Cruce și însemna înfrângerea până la moarte a tinerilor elevi români care erau creștini și naționaliști. Chiar înainte de înființarea Mișcării Legionare Căpitanul observase că se simțea nevoie canalizării energiei tineretului și a educării acestuia în spirit creștin și naționalist; vroia "să fie ferit de politicianism și de infecția acestuia", pentru că elevii "de azi" vor fi studenții "de mâine" și dintre ei se vor selecta conducătorii țării mai târziu. Cea mai bună carte care tratează această problemă este "Frăția de Cruce", scrisă de comandantul legionar (economist) Gh. Gh. Istrate și apărută în 1937. Prima Frăție de Cruce a luat ființă la 4 mai 1924, la Iași, din inițiativa Căpitanului, apoi la scurt timp s-a mai înființat una la Focșani, iar în toamna aceluiși an s-au pus bazele altor Frății de Cruce la Vaslui, Neamț,

Bacău, Botoșani și Bârlad. Primul șef al Frăților de Cruce pe țară a fost Ion Moța, iar succesorul lui a fost Gh. Gh. Istrate. După înființarea Mișcării Legionare F. D. C.-ul a devenit, evident, "pepiniera" acesteia.

Laurentiu Voicilă - Lugoj: Corpul "Răzleți" cuprindea elementele legionare flotante, adică legionari ce locuiau temporar în Capitală pentru diverse treburi personale sau ale Mișcării (și care nu puteau deci să facă parte din organizația de sector). Acest Corp exista doar în București. Considerat la început o organizație de tranziție, cu timpul a devenit unitatea de elită a Căpitanului. Șeful acestui Corp era avocatul comandanții legionar Ion Belgea (care a condus și Comandamentul Legionar Provizoriu după arestarea Căpitanului, până când a fost și el arestat; Belgea a fost asasinat în masacrul elitei legionare din noaptea de 21/22 sept. 1939). Corpul "Moța - Marin" s-a înființat la 13 ian. 1938 sub comanda prințului diplomat și avocat, comandanții legionar, Alexandru Cantacuzino. Trebuia să cuprindă 10.000 de legionari având vârstă cuprinsă între 18 și 30 de ani, și să fie o unitate de elită. A rămas în stadiul de concept întrucăt trei luni mai târziu a început marea prigoană în care a fost masacrată 90% din elita legionară, inclusiv Alecu Cantacuzino.

Constantin Ditu - Câmpina: Cornelius Zelea Codreanu s-a pronunțat de principiu că, dacă avea să ajungă la putere, avea să facă alianță cu Germania, pentru că problema cea mai importantă de politică externă a României era să obțină angajamentul marii puteri de atunci a Europei, Germania, înaintea înțelegerei acesteia cu URSS (care vroia Basarabia) și cu Ungaria (care vroia Transilvania). Atenție: Căpitanul a făcut această declarație în 1937, tocmai pentru a nu se ajunge la pierderile de granițe și de teritori istorice pe care le-am suferit în vara anului 1940. (Evenimentele dovedesc, încă o dată, clariviziunea Căpitanului.)

Filip Frâncu - Titu: "Acțiunea Românească" a fost înființată de profesorii universitari clujeni I. Cătuneanu, Iuliu Hațegănu, Em. Vasiliu-Cluj. În 1923, ca organizație naționalistă și creștină, editând și o foaie bilunară. Ion Moța, student pe atunci, a fost membru al acesteia (nu-l cunoscuse încă pe Căpitan). Iar "Action Française" (fondată în 1899 de renumitul Charles Maurras împreună cu un grup de tineri inteligenți), era cea mai importantă mișcare doctrinară a Dreptei franceze, naționalistă, creștină și monarhistă.

NOTĂ: Cerem scuze cititorilor pentru greșelile de tehnoredactare care se mai strecoară din când în când, și, mai ales, pentru două greșeli din numărul trecut:

- prima, cea mai supărătoare, a apărut la Poșta Redacției: primul rând din dreapta sus a fost acoperit de caseta de abonamente, astfel încât a dispărut numele persoanei căreia i-am răspuns și textul părăsa să fie în continuarea celui din prima coloană, deși nu există nici o legătură. (Textul din care a dispărut primul rând era adresat d-nei Flora Crăcea din București și fragmentul lipsă este: "Draga mea Doamnă verde", sunt întru totul de acord cu dvs.);

- a doua greșeală este la art. lui G. Emilian, "Pupincurismul din grădina Cișmigiu" (acesta se continuă în pag. 9, nu în pag. 11, cum am scris).

CONDIȚIILE ÎN CARE ESTE EDITATĂ REVISTA (LIPSA unui personal de specialitate, PLATIT) constituie cauza micilor erori de editare.

Nicoleta Codrin

Periodic editat de "ACȚIUNEA ROMÂNĂ"

ISSN 1583-9311

Redactor șef:

Colegiul de redacție:

Nicoleta Codrin

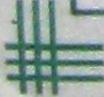
Emilian Ghika, Ștefan Buzescu, Corneliu Mihai, Cătălin Enescu
Nicolae Badea - secretar de redacție

Relații cu publicul:

Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, București - În fiecare Vineri, orele 15-19
(zona Circului - inters. cu Ștefan cel Mare, colț cu str. V. Lascăr)

Tel.: (021) 322 3832 sau 0745 074493

e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com

Pag. 16

CUVÂNTUL LEGIONAR Aprilie 2007

